Serie a V-a, Numărul 33
16 PAGINI - 150 LEI

Săptămâna 11 - 17 mai 1994
Director : RADU VASILE

Dreptatea

FONDATĂ 1927

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC CREŞTIN DEMOCRAT

Cântecul de lebădă al Partidului Comunist Român

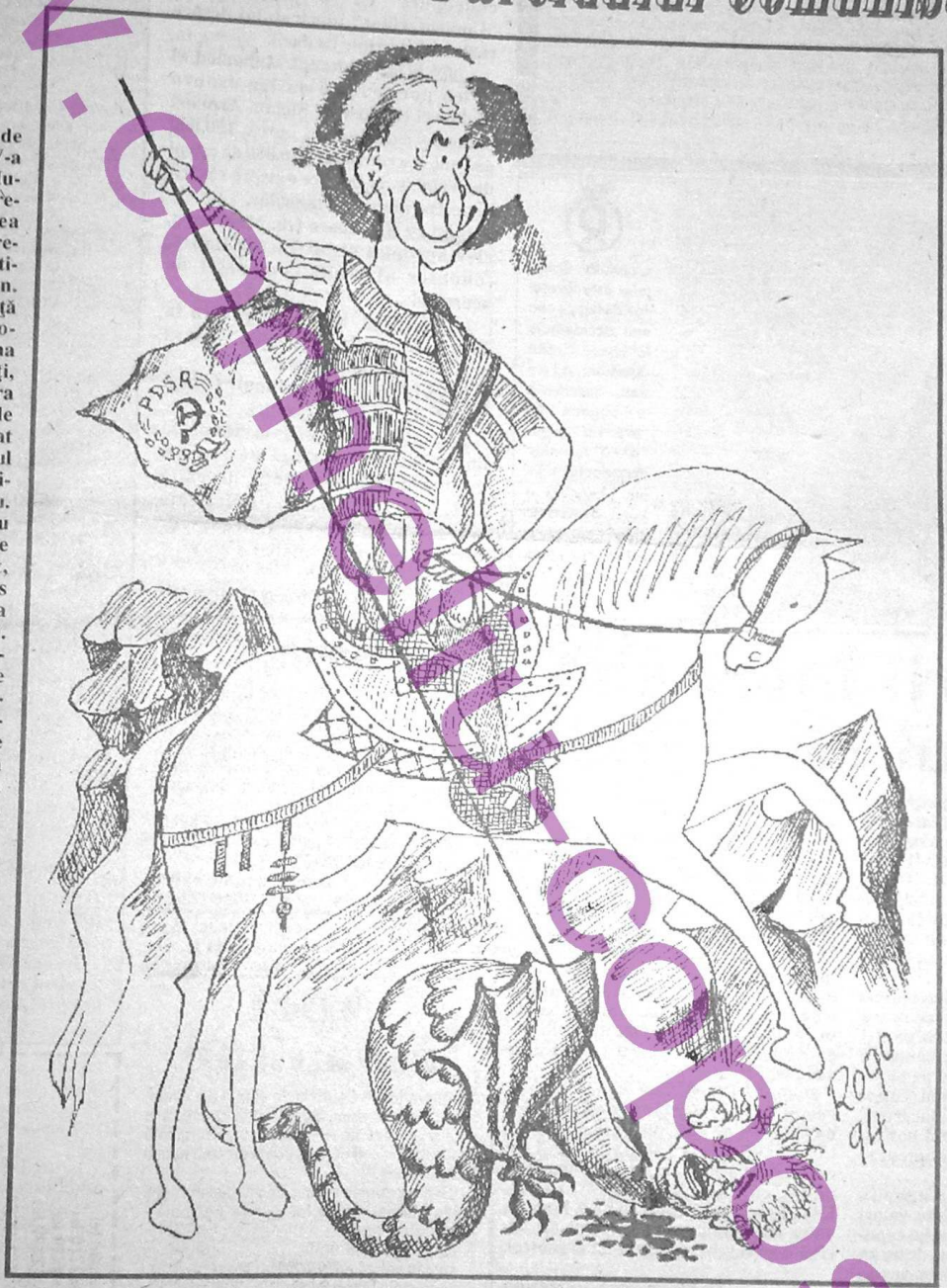

Un partid de "tristă amintire"

Recent, Completul de Judecată al Secţiei a IV-a civilă a Tribunalului Municipiului Bucureşti, prezidat de judecătoarea *Mircea Pod*, a admis cererea de înfiinţare a Partidului Comunist Român. "Noul" partid a luat fiinţă fără nici un fel de probleme, fără a întâmpina nici un fel de dificultăţi, urmând a purta titulatura solicitată de cele 263 de persoane care au semnat lista de constituire. Cadrul democraţiei noastre originale permite şi acest lucru. Este adevărat, însă, că nu şi oricui. E suficient să ne amintim că anul trecut, acelaşi tribunal a respins în câteva rânduri cererea de constituire a Partidului Totul pentru Ţară, considerând titulatura "de tristă amintire". Deşi statutul partidului care solicita admiterea cererii de înfiinţare era în totală concordanţă cu legislaţia actuală, înscrierea nu a fost acceptată tocmai din cauza titulaturii. Iar când membrii fondatori au propus titulatura Partidul Totul pentru Neam (operaţiune care a presupus completarea unor noi liste de adeziuni), s-a invocat ca nejustificată introducerea noţiunii de "neam" în titulatura partidului şi s-a condiţionat înscrierea sa de renunţarea la acel "totul" "de tristă amintire". În final cei care au dorit să reînfiinţeze Partidul Totul pentru Ţară au fost nevoiţi să accepte titulatura de Partidul pentru Patrie (?!?). Fără acest compromis, TMB nu ar fi acceptat cererea de constituire a partidului. Şi totuşi, pentru imensa majoritate a românilor, exceptându-i bineînţeles pe cei familiarizaţi cu istoria Mişcării Legionare, Partidul Totul pentru Ţară - constituit în anul 1935 ca formaţiune politică de esenţă legionară, în vederea participării la alegerile din 1937 (preşedinte, generalul Zizi Cantacuzino - Grănicerul) şi dizolvat de Corneliu Zelea Codreanu în anul 1938 - reprezintă o necunoscută. Care este însă "de tristă amintire".

Un partid de dureroasă actualitate

Cu totul alta este situaţia Partidului Comunist Român, prea binecunoscut nouă tuturora. Cu excepţia celor născuţi după 22 decembrie 1989, toţi cei care mai suntem încă în viaţă am avut "fericirea" de a trăi într-o ţară guvernată de acel partid. Cum am trăit, mai bine să nu ne mai aducem aminte!

Cât despre adevărata amploare a fărădelegilor comise în numele şi sub conducerea criminalului partid comunist, nu ne vom putea edifica decât atunci când "procesul comunismului" va fi demarat şi dus până la capăt. Dacă România se află astăzi în coada ţărilor Europei, deşi resursele şi potenţialul uman de care dispune i-ar fi permis să ocupe un loc de frunte, dacă poporul român traversează cu mari suferinţe o profundă criză, generalizată în toate domeniile, dar cu precădere în cel moral, vina o poartă în exclusivitate nelegiuitul partid comunist. Dar, cu toate că aceste date şi multe altele asemănătoare sunt arhicunoscute, TMB a acceptat, cu seninătate şi cu mare uşurinţă, reînfiinţarea partidului comunist, ba chiar şi sub vechea titulatură! Care, în cazul PCR, nu este "de tristă amintire"! Este de dureroasă actualitate!

"Noul" PCR s-a născut în cimitir

De această dată bazele PCR nu au mai fost puse nici la Moscova, nici la Harkov, ci la Cimitirul Ghencea din Bucureşti. În sfânta zi de Paşti, a anului 1994, nişte fiinţe ciudate bântuiau printre morminte, căutând să-i convingă pe oamenii veniţi să-şi pomenească morţii să semneze listele de adeziune pentru înfiinţarea partidului comunist!! Majoritatea creştinilor şi-au făcut cruce şi i-au alungat cu fum de tămâie, dar probabil că s-au mai găsit prin cimitir şi câţiva care şi-au depus semnătura pe liste, de vreme ce acestea au fost completate cu 263 de nume. Cine sunt aceşti semnatari? Este de presupus că o parte dintre ei nici măcar nu au ştiut pentru ce semnează, că alţii au mintea plecată rău cu sorcova, dar, cu siguranţă că există şi câţiva care ştiu foarte bine ce fac. Majoritatea sunt afectaţi sincer şi incurabil de nostalgia comunismului şi a dictatorului pe care l-au decretat "erou naţional" şi "bun creştin" (?!?). Sunt foşti activişti mărunţi, care nu au contat niciodată în ierarhia sau în structura defunctului partid comunist, biete victime ale regimului trecut, care, fără ca ei să-şi dea măcar seama, i-a condamnat pe viaţă la neputinţa de a-şi purta singuri de grijă, de a trăi pe propriile lor picioare şi de a gândi cu propriul lor cap. Toate acestea le făcea pentru ei partidul comunist. În schimbul fidelităţii necondiţionate li se asigura o existenţă la marginea sărăciei, pe care ei au considerat-o însă o culme a împlinirii. Partidul le-a dat case la bloc,

(Continuare în pag. a 16-a)

Mircea Vlad

www.contributors.ro

Maxima săptămânii:
Dreptatea nu este altceva decât asigurarea stăpânirii libere a ceea ce este al tău. *(Platon, "Statul")*

Efemeride

11-17 Mai (Florar)

În intervalul acesta, pe 15 mai, îl pomenim pe Sfântul Cuvios Pahomie cel Mare. Acesta s-a născut în anul 292 în Egiptul de sus, din părinți săraci, închinători la idoli. Tânăr fiind, s-a înrolat în armata română, într-o legiune unde soldații erau tratați foarte rău.

Câțiva necunoscuți l-au ajutat cu alimente și haine. Căutând cine erau acești oameni află că erau creștini și se simți atras de legea creștină. Intră ucenic pe lângă un sihastru, apoi zidi cu mâinile lui un schit, atrăgând un mare număr de călugări prin minunile sale și prin exemplul personal. A lăsat rânduieli de viață monahală bazate pe supunere, modestie, tăcere, lucru cu mâinile și rugăciunea din timpul nopții, astfel că este, împreună cu Sf Antonie, întemeietorul cenobiților (călugărilor care trăiesc în comunitate).

11.05.1920: Ia ființă Școala Politehnică din București, prin transformarea Școlii Naționale de Poduri și Șosele.

12.05.113: În forumul special construit la Roma este inaugurată Columna lui Traian, capodoperă atribuită lui Apollodor din Damasc, concepută ca o ilustrare a "Comentariilor" împăratului despre războaiele purtate cu dacii.

13.05.1476: Sultanul Mahomed al II-lea pornește cu oastea asupra Moldovei conduse de Ștefan. Armatei otomane, care număra aprox. 150.000 oameni, i se vor adăuga 10.000 de oșteni din Valahia, în timp ce dinspre răsărit se dezlănțuie atacul tătarilor.

14.05.1938: Moare Gh. Marinescu, elev apropiat al lui Victor Babeș, fondator al școlii românești de neurologie.

15.05.1926: Este inaugurată la Timișoara statuia "Lupoaicei", dar al primăriei orașului Roma.

16.05.1877: Apare volumul "Ostașii noștri" de Vasile Alecsandri.

17.05.1991: Ziariștii de la "România liberă" descoperă lângă Berevoiești documente ale Securității, devenită SRI, printre care și indicii ale amestecului poliției politice în alegerile de la care tocmai se împlinise un an.

Dr. Mihnea Dragomir

Capitala Banatului este orașul românesc cu ceo mai occidentală înfățișare. Croită după un plan vast, desvoltată în bogăția pe care i-a asigurat-o industria importantă din jur, Timișoara a putut evolua în cele mai favorabile condițiuni și este al doilea oraș al țării.

Cititorii întreabă, medicul răspunde

***Domnișoara Roxana Dragomir**, din Mangalia,* vă recomandăm, până când veți reveni la control la cabinetul nostru, următorul tratament: PENTOXIFILIN (TRENTAL) 2/zi, XANTINOL NICOTINAT pic. 10 de 3 ori pe zi, masaj, băi fierbinți la picioare, mers pe jos. Vă înțeleg neliniștea, dar sunt convinsă că după ce veți discuta din nou cu dl dr. Calalb vă veți liniști.

*Domnule **Petre Dragomir**, din comuna Sălcuța,* vă recomand să luați pe rețetă compensată GASTROSIDIN 2 tb. pe zi și să evitați cruditățile, cafeaua, băuturile alcoolice și sucurile ce se vând pe piață, care măresc aciditatea stomacului și mențin durerea. Când ajungeți în București, vă rog să treceți pe la cabinetul nostru, pentru a stabili un regim alimentar adecvat, de protecție.

*Stimată doamnă **Florina G. din Brăila**,* tulburările de care suferiți cefalie, valuri de căldură și transpirații la nivelul capului, oboseala care vă marchează de un an de zile, sunt legate de menopauza care se instalează după vârsta de 50 de ani. Sfatul meu sincer este de a vă face neapărat un control la specialistul ginecolog, control ce se impune după vârsta de 40 de ani, și se face de fiecare femeie anual. Reveniți în scris sau personal, remediul va fi găsit.

*Domnul **Benone G. din Zătreni**,* din cele descrise de dumneavoastră, este o micoză (ciupercă) a degetelor de la mână. Încercați să vă duceți la un cabinet de specialitate - boli de piele. Până atunci faceți rost de EXODERIL - soluție și pomadă, cu care veți face aplicații locale, seara după ce ați terminat treburile din gospodărie, după ce ați spălat bine mâinile. Aștept vești.

*Domnul **Iliucă Ctin*** de 26 de ani, operat de ulcer perforat, prezintă acum un sindrom de ansă aferentă cu dureri, hiperaciditate și impotență. I se recomandă pentru aceasta, tratament pe un an, cu RANETIDIN și GELUSIL LAC, 5 mese pe zi, cantități mici. Peste un an va efectua un examen radiologic baritat și va reveni cu rezultatul la control.

Dr Maria-Jana Vissarion

Convenția Medicilor Democrați anunță: Adunarea Generală a Convenției Medicilor Democrați are loc sâmbătă 14 mai 1994, orele 11, în sala din Bdul Carol I 34 sectorul 2 București.

Președinte, George Calalb
Secretar executiv,
Maria-Jana Visarion

Anunț

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD anunță membrii și simpatizanții săi *că joi 12.05.1994*, la sediul central din Bdul Carol I, nr. 34, în sala de ședințe din corpul B, etaj I, la ora 17, va vorbi *dl prof univ Gheorghe Ceaușescu* - membru al Consiliului Director al Alianței Civice, pe tema:

"RESPONSABILITATEA CIVICA, RESPECTAREA ÎNDATORIRILOR PE CARE OAMENII LE AU FAȚA DE SOCIETATE".

Președinte, Ion Lambru
Secretar general, Vlad Roșca

PIERDUT act de succesiune cu nr. 45 pe numele Goran Ioana, domiciliată în str. Diaconu Coresi nr. 36 A sector 1 București.

Apel umanitar

Tânăra Iacob Gabriela, în vârstă de 18 ani, domiciliată în com. Schela jud. Galați, are nevoie urgentă de o intervenție chirurgicală (transplant renal) care se poate efectua numai în străinătate.

Cei care doresc și pot să o ajute sunt rugați a face donațiile lor la: Banca Agricolă Sucursala Galați,
cont în lei - 45970410
cont în valută - 47970294,
pe numele Iacob Orestel.

S.C.ANGELA S.R.L.
Drumul Taberei, stația Poiana Muntelui
Tel.725.10.07; 781.34,63; 778.97.04
Vinde din stocul existent și în regim de precomandă mobilier divers:
○ canapele cu fotolii ○ bibliotеci ○ dormitoare ○ bucătării ○ mic mobilier ○ mobilier pentru hall-uri ○ televizoare color
VÎNZĂRI ÎN RATE
✓FĂRĂ DOBÎNDĂ
✓SE ASIGURĂ TRANSPORT

Dreptatea
Secretar general de redacție: MIRCEA VLAD
Șefi de departament:
DAN BĂNICĂ: informații
OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic
ȘTEFAN CALIGĂ: internațional
IOAN FRĂNCU: sport
Fotoreporter: PETTER GHEORGHE
Grafică și machetare: IOANA BERCIU
Secretariat: MIHAELA MANOLACHE
Financiar-contabilitate: ECATERINA BUCĂ
Juridic: GHEORGHE POPESCU
Departament publicitate și marketing: MARIA CĂPĂȚÂNĂ
Documentare: CONSTANTIN CEACU
Difuzare: LIVIU VATCĂ
Curier: LUMINIȚA DAMIAN
Corespondenți speciali:
SUA: SILVIA DUTCHEVICI
SUA și CANADA: ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
Geneva, München: STELIAN IONESCU
Tuttingen: RADU PĂTÂRLĂGEANU
Corespondenți teritoriali:
SORIN GRECU - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galați
VIRGIL COSMA - Iași
TOMA EDUARD DINU - Iași
RADU SIMION BORDEANU - Hunedoara
NICU VRANCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Brașov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTEA - Caraș Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Suceava
AUREL TEODORESCU - Argeș
DIANA MUNTEANU - Prahova
CĂTĂLIN MUNTEANU - Prahova
MIHAI BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiș
PANAIT STĂNESCU BELLU - Timiș
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacția și administrația:
Calea Victoriei nr. 133, et. 2
Tel. 650.41.25,
Fax 650.64.44.
70179, București, sector 1
Cont virament nr. 4510501106 BCS, filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată:
RL - Info Team
Șefi tură calculator:
Mihnea Radu
Aurel Neagu
Tiparul executat la tipografia Societății "R"

CUPON DE ABONAMENT
○ 1 lună = 590 lei
○ 3 luni = 2210 lei
○ 6 luni = 4420 lei
○ 12 luni = 8840 lei
Ziarul Dreptatea publicație a "Dreptatea", București, Calea Victoriei 133, et. 2, sectorul 1, tel. 650.41.25, fax: 650.64.44. Cont virament 45.10.50.11.06 BCR SMB.
Suma de lei s-a depus cu chit. nr. ... mandat poștal nr. ... din ... ... disponibilă de plată nr. ...
Nume
Prenume
Adresa
Cod poștal
Localitatea
Județul

Conferinţa săptămânală a Organizaţiei Muncitoreşti Centrale
Organizarea campaniei electorale, o activitate permanentă a PNŢCD

Când se relatează despre o întrunire politică şi se adaugă faptul că este periodică, îndeobşte lumea este ţentată să creadă că este plictisitor, menit mai mult să fie bifat într-o agendă care să dea o aparenţă de activitate. Nu aşa stau însă lucrurile cu întrunirile săptămânale ale Organizaţiei Muncitoreşti Centrale a PNŢCD. De la o săptămână la alta, ele devin mereu mai vii şi mai atractive, atât prin temele dezbătute, cât şi prin calitatea conferenţiarilor, iar meritul principal al organizării este indiscutabil al preşedintelui organizaţiei, dl Ion Lambru.

Şedinţa de *joi, 5 mai*, având ca temă "CAMPANIA ELECTORALĂ ÎN VIZIUNEA PNŢCD" a fost susţinută de către dl ing. *Aurel Vlaicu*, care s-a dovedit deosebit de inspirat în tratarea subiectului, astfel încât a reuşit să trezească interesul. Conferenţiarul, care a urmat un curs special în această problemă în străinătate, a prezentat sintetic şi limpede tehnicile moderne de organizare şi desfăşurare a campaniei electorale. Astfel, am aflat că nu este suficientă înflăcărarea şi că este nevoie de o foarte bună organizare. Iată, pe scurt, câteva dintre ideile principale: candidaţii trebuie să aibă un mod de viaţă care să nu lase loc calomniilor şi intrigilor; cei care candidează nu trebuie să-şi facă singuri campania electorală; cei care organizează campania electorală trebuie să aibă misiuni precise şi diversificate; un partid, înainte de a porni la o luptă electorală, trebuie să facă o analiză lucidă şi corectă a minusurilor şi plusurilor sale şi ale adversarilor de competiţie. În esenţă, există trei piloni pe care trebuie să se sprijine un partid ca să poată spera la câştigarea unor alegeri: o doctrină şi un program bine precizate, o organizare bine articulată şi resurse financiare. În încheiere, slujindu-se de tabele şi scheme comparative, dl *Aurel Vlaicu* a făcut, împreună cu asistenţa, un exerciţiu de prognoză a unor posibile alegeri la noi în ţară, după care s-a trecut la dezbateri. Am spicuit câteva dintre ideile vorbitorilor: • Dl dr. *Andrei Coltofeanu:* Se pune întrebarea dacă metodele moderne, în principiu foarte bune, pot fi operante la noi în ţară, unde alegerile sunt organizate de un partid care s-a dovedit în două rânduri incorect. • Dl *Vlad Roşca (secretar general al organizaţiei):* S-a experimentat de către organizaţia muncitorească metoda dialogului prin telefon în recuperarea membrilor care nu mai frecventau partidul. Rezultatele au fost neaşteptat de bune. • Dl *George Janich:* Trebuie tipărite texte de propagandă care să fie trimise până în ultimul cătun. • Dl *Pavel Martin:* Se impune eliberarea carnetelor de alegători pentru a se evita fraudele electorale. • Dl *Alexandru Stancu:* Voluntarii antrenaţi în propaganda electorală şi care vor merge din casă în casă vor trebui să fie foarte bine instruiţi. • *Dna Carmencita Faur (Institutul Cantacuzino):* Există o slabă propagandă în ţară, la sate mai cu seamă. • Dl *George Coman:* Într-o viitoare campanie electorală vor trebui subliniate părţile negative ale adversarilor – minciuna şi corupţia – cele mai mari racile ale actualilor guvernanţi. • Dl *Cornel Conea:* Deşi nu este foarte vizibilă, erodarea prestigiului, intern şi extern, al guvernanţilor este foarte mare, în vreme ce acela al PNŢCD este în creştere permanentă, fără scăderi.

Dan Bănică

În pragul mileniului III, în satul Rubla s-a aprins primul bec electric

În iunie 1951, prin una din numeroasele acţiuni nesăbuite ale regimului comunist, au fost dislocaţi din sud-vestul ţării, mai exact dinspre graniţa cu fosta Yugoslavie, aproximativ 80.000 ţărani gospodari şi expediaţi în Bărăgan, formând 18 aşezări izolate de comunele vecine.

Acţiunea s-a desfăşurat sălbatec, în plină noapte între 15 şi 16 iunie, locuitorii fiind obligaţi, în termen de două ore, să-şi facă un mic bagaj din agoniseala de o viaţă, să se încoloneze pentru a fi apoi duşi la cea mai apropiată gară, unde au fost îmbarcaţi în vagoane de marfă, transportaţi în Bărăgan. Metoda a mai fost aplicată cu ţăranii din Basarabia şi Bucovina, deportaţi în Siberia, iar cei ce au aplicat-o cu locuitorii din Banat au fost instruiţi la şcoala moscovită. Din cele 18 sate înfiinţate cu această ocazie, 4 s-au aflat în jud. Brăila şi anume: Rubla, Măzăreni, Bumbăcari şi Vădeni.

Aceste aşezări au fost plasate de aşa manieră încât locuitorii lor să fie izolaţi de cetăţenii băştinaşi pentru a nu comunica cu aceştia.

Sosind la locul de destinaţie, noilor veniţi li s-au trasat, în plin câmp, suprafeţele repartizate, urmând ca deportaţii să-şi construiască bordeie şi să înceapă o nouă viaţă plină de restricţii cu gândul însă la ceea ce au lăsat acasă. După anul 1964, atunci când regimul comunist, "mărinimos", a dat decretul de amnistie a deţinuţilor politici, celor consideraţi mai periculoşi li s-a fixat domiciliu obligatoriu şi, pentru a fi cât mai izolaţi, au fost trimişi în aceste aşezări ce se pretau foarte bine scopului propus.

Astfel au ajuns în satul Rubla personalităţi importante ale PNŢCD, printre care domnii C. Coposu, I. Diaconescu, A. Marino etc., obligaţi la izolare după anii grei de detenţie.

Astăzi, după 40 de ani de la tristele evenimente, mai trăiesc în aşezarea Rubla, 12 familii, oameni în vârstă, necăjiţi, izolaţi de societate. Nu au plecat pentru că nu mai au unde se stabili, aceştia provenind din satele româneşti de pe malul drept al Dunării, români curaţi aşa cum cu mândrie susţin, plecaţi din Bulgaria datorită persecuţiilor ce s-au făcut asupra lor tocmai pentru faptul că sunt români. O mână de oameni inimoşi, salariaţi ai RENEL Brăila, au făcut eforturi deosebite pentru a instala o reţea electrică şi a racorda la reţeaua ce alimentează com. Însurăţei, apropiată de satul Rubla, făcând în felul acesta să se aprindă câte un bec şi în sărăcăcioasele lor case. În ziua de 28 apr. crt. s-au inaugurat aceste lucrări în prezenţa muncitorilor electricieni, a doi reprezentanţi ai filialei Brăila a AFDPR şi a prefectului judeţului, membru PDSR, care a intenţionat să facă o mare sărbătoare din acest eveniment, convocând televiziunea, primarul comunei Însurăţei şi toată conducerea societăţii agricole "Dropia" (fost IAS Însurăţei), încercând să dea un aspect politic acestui eveniment.

A fost un moment emoţionant, deoarece unul dintre reprezentanţii AFDPR Brăila, dl Ioan Melian, care şi-a petrecut 4 ani de deportare la Rubla, după mulţi ani de detenţie, întâlnindu-se cu supravieţuitorii acestei cumplite nedreptăţi, s-au recunoscut, s-au îmbrăţişat şi şi-au depănat amintiri sub ochii miraţi ai celor prezenţi care acum au luat contact cu adevărata tragedie a celor petrecute cu 40 de ani în urmă.

Cei prezenţi, minus bieţii locuitorii ai Rublei, au fost invitaţi la sediul SA Dropia, aşezat într-o colonie formată din vile şi clădiri administrative, în care trăiesc şi îşi desfăşoară activitatea cei ce administrează o suprafaţă mare de teren agricol ce nu le aparţine, dar beneficiază de uzufructul acestuia.

Contrastul dintre cele două aşezări este izbitor. În timp ce Rubla este aşezată în plin câmp, cu un drum de acces impracticabil, cu locuinţe care aduc mai degrabă cu nişte bordeie, cu oameni necăjiţi, persecutaţi de vechiul regim, colonia nomenclaturistă a societăţii agricole (fostă IAS), are case arătoase, cu alei asfaltate între ele, cu drum de acces de la şosea la colonie, modernizat, o adevărată aşezare în stil occidental.

La propunerea dlui I. Melian de a se aduce în această colonie, construindu-le câteva case, cele 12 familii rămase la Rubla, vizitate permanent de răufăcători care îi jefuiesc de puţinele bunuri ce le posedă, pentru a se bucura şi ei, la bătrâneţe, de binefacerile civilizaţiei, răspunsul a fost total negativ.

Într-adevăr, cum pot locui împreună foştii "bandiţi" cu foştii şi actuali profitori ai regimului de la putere şi ai bieţilor acţionari, proprietarii de drept ai pământului, celor ce li s-au reconstituit, conform nedreptei Legi 18, acţiuni la această societate?

Flaviu Brezeanu,
PNŢCD - jud. Brăila

Imperative actuale în activitatea Organizaţiei Judeţene Argeş a PNŢCD

La patru ani de la reapariţia pe scena politică din România a partidului nostru, o evaluare a rezultatului dat de raportul dintre deziderate şi realizări ne duce la concluzia că, astăzi, evoluţia politică a PNŢCD depinde de bunul mers al organizaţiilor judeţene.

În anii '30-'40, Filiala Argeş a PNŢ nu a fost una oarecare. Ion Mihalache, marele ctitor al Partidului Ţărănesc, a impregnat cu spiritul său comportamentul şi gândirea politică a ţărăniştilor din Argeş. Nu e o întâmplare faptul că Maniu a ales tocmai Partidul Ţărănesc, din Regat, pentru a face fuziunea cu Partidul Naţional din Ardeal: cinstea, dârzenia şi talentul politic, caracteristice lui Mihalache, alături de cinstea şi rafinamentul gândirii politice a lui Maniu au conferit PNŢ-ului prestigiul şi ponderea unanim recunoscute, iar identificarea ireversibilă cu sufletul neamului a făcut din PNŢ singurul partid cu adevărat românesc din istoria ţării noastre. Istoria a vrut ca o dată cu bolşevizarea vieţii româneşti să dispară fizic aproape toată floarea elitei politice democratice din România: astăzi Corneliu Coposu, supravieţuitorul universului concentraţionar comunist din România are o grea misiune, lăsată testamentar de Iuliu Maniu, anume aceea de a reface prestigiul şi ponderea partidului nostru în viaţa politică a României de azi.

Se ştie, însă, că actuala conducere a României acordă atenţia cuvenită partidelor aflate realmente în opoziţie, iar PNŢCD are parte, bineînţeles, de o atenţie specială, aceasta constând în discreditarea pe orice cale şi prin fel de fel de mijloace a fruntaşilor noştri politici, promovându-se o propagandă eficientă bazată pe reţete verificate de-a lungul anilor de stăpânire comunistă. Dificultăţile rezidă însă şi în carenţele existente în activitatea organelor de conducere la nivel judeţean, carenţe ce se perpetuează, amplificându-se zi de zi. La o privire de ansamblu, la scară naţională, se poate constata că filialele judeţene rezistă cu greu acţiunii organizate, consecvente şi dinamice provocate de putere.

La Piteşti, conducerea judeţeană, prefectul profită din plin de această stare, reuşind să împingă într-un plan destul de îndepărtat organizaţia noastră.

Urmare acestei situaţii Comitetul Judeţean Argeş al PNŢCD urmează să-şi reorganizeze întreaga activitate în aşa fel încât să poată face aplicabilă o strategie elaborată pentru nivel local.

La conferinţa Organizaţiei Judeţene Argeş a PNŢCD; din 22 oct. 1993, a fost aleasă o conducere operativă ce formează Biroul de conducere al organizaţiei, având ca preşedinte pe dl Romeo Nanu şi ca secretar judeţean, pe dl Gheorghe Muşat. Ceilalţi membri ai biroului judeţean sunt: Constantin Ciucă - vicepreşedinte, Ionel Bercea - senator Filiala Argeş a AFDP, Dan Ciucă, Adriana Toma, Victor Scorbeanu, Ion Angelescu şi Petre Decu.

Comitetul judeţean a ajuns la concluzia că fără o echipă de activişti politici veritabili, capabili să readucă organizaţia la nivelul necesar, şi ulterior, să o transforme într-o forţă capabilă să dirijeze viaţa politică din judeţ, nu va fi posibilă cucerirea puterii de către ţărănişti.

Imperativele ce apar, în mod firesc, din analiza faptelor, ar fi:

- un cadru organizatoric adecvat concepţiei şi tradiţiei naţional-ţărăniste curăţat de şabloanele administrative de tip comunist, totul fiind axat pe răspunderea individuală;
- promovarea celor mai capabili dintre membrii organizaţiei, concomitent cu lichidarea surselor de tensiune artificial provocate şi de stopare a oportuniştilor;
- constituirea unui Oficiu de propagandă, subordonat Comitetului judeţean. Oficiul va elabora şi promova direcţiile, formele şi mijloacele de propagandă pe plan local, a politicii PNŢCD;
- controlul politic al activităţii consilierilor, primarilor şi viceprimarilor PNŢCD;
- o abordare pragmatică a politicii faţă de sindicate;
- elaborarea unui studiu ce va sta la baza politicii agrare a partidului nostru în judeţul Argeş;
- stabilirea unor legături avantajoase cu celelalte partide, precum şi alte formaţiuni politice, asociaţii, ligi etc ce au ca obiectiv promovarea democraţiei şi eliminarea comunismului de orice formă din societatea românească;
- constituirea unei comisii de disciplină ce va judeca litigiile ivite între membrii organizaţiei noastre şi între ei şi organizaţie;
- dotarea organizaţiei cu mijloace de transport şi de propagandă.

Am ajuns, de asemenea, la concluzia că prin întruniri, seminarii pe teme prioritare referitoare la viaţa socială, economie şi politică, periodic şi la nivel judeţean, se va face saltul atât de necesar pentru ca organizaţiile judeţene să devină stâlpii pe care se reazemă PNŢCD în teritoriu.

Aurel Teodorescu
28 martie 1994

www.dacoromanica.ro

Adevăratul chip al Mafiei roşii

Comuniştii stalinişti – cu capul lor pătrat – au instaurat, peste tot pe unde au trecut, o lume a absurdului, a suspiciunii şi a terorii. Comuniştilor stalinişti le era frică de tot ce era normal, logic, legal. Ei au interzis partidele, în afara celui care-i servea pe ei, au decimat oponenţii în lagăre, puşcării şi canale, distrugând orice opinie diferită de cea oficială, au înăbuşit presa liberă, arta şi cultura adevărată, au interzis tot ceea ce nu înţelegeau sau nu iubeau. *Dar, prin 1985 a apărut un cap mai puţin cubic care şi-a dat seama că acest comunism poate supravieţui numai comportându-se altfel.* Ba chiar ar avea de câştigat din asta. Trebuia numai să-şi schimbe numele, să umble puţin, de ochii lumii, la ideologie, să dea o oarecare iluzie de libertate cetăţenilor şi să folosească politica vorbelor fără acoperire. Reţeta a fost impusă sau s-a impus de la sine în toate ţările ţarcului sovietic. România s-a adaptat şi ea new-deal-ului gorbaciovian. PCR-ul s-a transformat peste noapte în FSN, apoi în FDSN, mai recent în PDSR pentru a i se pierde urma. *Comunismul idiot al lui Dej şi Ceauşescu s-a metamorfozat în socialismul poliglot al lui Iliescu.* Apartenenţa oarbă la comunitatea statelor comuniste a făcut loc politicii de aplecare spre vest, pentru a culege ceva din poamele dulci ale acestuia. Dar cu inima şi sufletul neschimbate, tânjind mereu după China şi Cuba. Oamenii de casă ai tiranului şi-au aruncat peste noapte cămaşa roşie şi şi-au tras peste cap puloverul de revoluţionar. Din atei au devenit liber cugetători şi din liber cugetători, oaspeţii dragi, de Paşti, ai mănăstirilor de maici. Partidele au fost părăsite cu grijă, tocmai pentru a menţine un vacarm şi o vânzoleală politică cu care să se laude în exterior. *Adevăratele partide de opoziţie au fost tolerate – numai de ochii Apusului – dar au fost permanent strunite şi atent temperate.* Infiltrate cu oameni de bine, au fost plasate în decorul Puterii pentru prostirea Occidentului. Dacă săreau dincolo de linia cercului caucazian, interveneau minerii lui Cosma sau dl Câmpeanu care-şi fabrica pe loc un partid cămpliberal sau Porcul rămător, care murdărea cu dejecţii tot ce era mai curat în politica ţării. Dacă nimic din ce-am spus nu avea efect, se apela la Justiţie, rămasă slugă veşnic credincioasă a celui mai puternic, chiar după ce dl Ionescu-Quintus a onorat-o cu prezenţa sa în postul cel mai înalt, dar a lăsat-o liberă, în sucul ei miliţiano-securist. Şi atunci când nu laşi pe cine trebuie să moară, el nu te lasă acum să trăieşti. Fiindcă *trebuia făcut ceva la capitolul Proprietate,* căci altfel bancherii nu ne dădeau paralele, s-a purces cu elan la furtul proprietăţii publice, la dughenomanie şi la înzestrarea securiştilor cu SRL-uri, proprietăţi, bănci, companii şi agenţii. O altă emblemă a democraţiei, Parlamentul, a fost rapid controlat prin majoritatea naţional-comunistă şi prin compromitere. Maşina de vot a Mafiei roşii a mânjit pe toţi parlamentarii cu cele mai mari venituri la cea mai redusă săptămână de lucru din ţara cu cele mai puţine ore lucrate în aceste şapte zile lăsate de la Dumnezeu. *Parlamentul astfel epuizat a devenit apoi o uzină de croit comisii de tocat banii şi vremea şi speranţa.* Şi, în acelaşi timp, un nepreţuit cauţionar al Puterii şi al corupţiei multilateral dezvoltate. *Presa n-a scăpat nici ea neminată, dată fiind puternica ei influenţă.* La fiecare ziar de opoziţie, apărea o Vremea, o Voce a României, o România Mare cu tiraje aberante. Ea a fost lăsată să urle în pustiu, până şi-a pierdut orice eficacitate. Televiziunea a orbecăit încă de la început în ograda Puterii, prin ceaţă, minciună şi sferturi de adevăr. Surprinzător este că, de curând, marţi 3 mai, s-a hotărât să spună şi ea un adevăr, direct şi la o oră de vârf: este colega cea mai bună a revistei România Mare. Debarasată de profesionişti şi de oameni cu caracter, strâns unită în jurul maiorului Hamza, şi-a permis, în sfârşit, şi acest lux.

Controlând tot, fixând dozele de democraţie ştiinţific şi grijuliu – nici prea multă, pentru a nu fi pusă în pericol gaşca mafioto-comunistă, dar nici prea puţină, pentru a nu speria bancherii de la Soare-Apune – noua putere perestroikistă mai păstrează o singură zonă sensibilă, un călcâi al lui Achile care o îngrijorează profund. *Legitimitatea. Sau mai bine zis, ilegitimitatea ei.* Pentru asta a comandat o constituţie, pentru asta a făcut chiar şi-un referendum. În zadar! Regele Mihai, simbolul legalităţii şi al legitimităţii este singura persoană şi Monarhia singura instituţie de care noii comunişti să tem ca Ucigă-l Toaca de Cruce. Puterea, care nu mai are acum capul pătrat, îşi dă foarte bine seama că un pistol rusesc ţinut de o mână trădătoare şi mercenară nu poate înlocui un referendum democratic. Şi nici 50 de ani de spălare comunistă a creierelor nu-i eficientă în faţa istoriei unui popor trezit la viaţă. Străzile Bucureştiului din aprilie 1992, pline de copii, maturi şi bătrâni, de muncitori şi intelectuali au speriat de moarte pe uzurpatori. Această frică i-a determinat să nu mai ţină seama nici de convenienţele "democraţiei" de paradă afişată pentru uz apusean, nici de propria Constituţie, nici de Drepturile Universale ale Omului, de care face atâta caz. *Când este vorba de venirea Regelui, Puterea, având complexul bastardului,* este gata *să calce cele mai elementare norme democratice.* Pentru că într-o ţară în care democraţia se cântăreşte ca la farmacie, cu Parlamentul bine capsulat, cu libertatea presei subminată de ineficienţă, cu partide create peste noapte şi desfiinţate sau divizate la comandă, un singur lucru este de nestăpânit şi, de aici, periculos până la catastrofă, pentru farisei şi impostori: Monarhia. Deci marioneta de la palatul Victoria, purtătorul de cuvânt al Cotrocenilor de azi se va ţine de cuvânt: va proceda identic, la orice cerere a Majestăţii Sale de a reveni în ţara natală, în mijlocul poporului său. Prea mare-i frica şi uriaşe sunt interesele lojei perestroikiste pentru a fi oprită de la compromiterea ţării. *Când e vorba de Monarhie, Mafia roşie nu va face nici un rabat Occidentului.* Abia atunci îşi arată ea adevărata faţă. Cine vrea să înţeleagă jocul Puterii, atunci trebuie s-o privească!

H. Ornic

Pentru unii mumă, pentru alţii ciumă!

Un milion de locuri de muncă – aceasta a fost miza, în alegerile italiene, a câştigătorului lor, un magnat al televiziunii, deci un foarte priceput om de afaceri. Cu siguranţă că, oprindu-se la această cifră, dl Berlusconi n-a fost influenţat de identica promisiune făcută alegătorilor noştri de stânga neocomunistă a dlui Iliescu, şi ea fericită câştigătoare în nişte alegeri în care norocul a fost şi niţel îmboldit – ca să nu lenevească.

Nu ştim dacă, în lunile care vin, atât de numeroşii şomeri italieni se vor întoarce în fabrici şi uzine, cât îi priveşte pe ai noştri, pic de bănuială nu ne încearcă: fie că şi-au dat votul dlui Iliescu şi partidelor sale, fie că nu, ei nu au nici o şansă de a reveni pe porţile bine ferecate cu lacăte, de pe acum ruginite. Sectorul privat este singurul care le mai oferă o posibilitate, dar şi pe acesta guvernul Văcăroiu îl sugrumă cu încetul, cu vicleană cruzime.

Mai mult încă, o propunere adusă în Parlament, de a se pensiona, în cadrul unei operaţiuni pe timp determinat, acei şomeri care şi-au împlinit anii de muncă, mai puţin vârsta, cei prin urmare mai greu de recalificat şi cu cea mai redusă probabilitate de reangajare, a fost cu *brio* respinsă – de cine credeţi? de majoritatea guvernamentală. De acei înfocaţi fii ai poporului care făgăduiseră, bătându-se cu pumnii în piept sau doar izbind cu palma în masă, *milionul de locuri de muncă!* prin dublarea rezervelor. Nu e deloc sigur. În cazul unei inflaţii depăşind rata bancară, fondul respectiv îşi va pierde până la jumătate valoarea reală, întreaga manevră reprezentând în fapt o uriaşă deturnare de fonduri.

Poate – dar şi aşa avem prea mulţi pensionari, faţă de populaţia activă! Să privim însă înapoi şi să ne reamintim o înghesui, peste multe-multe alte teancuri, în servietele-diplomat ale puternicilor zilei – sentimentali iubitori de popor şi, oh!, până la moarte devotaţi lozincii protecţiei sociale. A aceleia care începe şi sfârşeşte cu ei, ca în nostima operetă vieneză unde, unui duce fluşturatic primul său ministru îi cere cu insistenţă un ajutor pentru săraci. Care săraci? întreabă potentatul, cu trezit din somn. Săracii de noi, îi răspunde primul ministru, aplecându-se până la pământ.

Da, săracii mai pot să aştepte. Mai sunt favoriţi care n-au încă tot ce-şi doresc, care n-au călătorit îndeajuns, n-au schimbat limuzina maron pe altă crem, nici apartamentul din cartierul civic pe vila cu piscină din strada Primăverii. Şi ei aşteaptă să-şi schimbe dolarii pe lei ori leii pe dolari, după cum bate vântul, şi cu bruma de câştig să mai înghebe o firmuliţă, să achiziţioneze o fabricuţă – cu credite pe sprânceană – s-o rentabilizeze, prin licenţieri de personal, să intre într-un holding...

Dar asta este o altă poveste.

Barbu Cioculescu

SCEPTICUL INCURABIL

Iar fonduri există, la ele adăugându-se excedentele Asigurărilor sociale pe doi ani, economii din anii precedenţi, la respectivul capitol. Câteva sute de miliarde de lei, trase de-o parte. Atunci? Ei bine, aceste fabuloase sume se vor depune în bănci, spre a fi sporite, eventual dublate la finele anului. Bună gospodărire? Da de unde: mijloc de capitalizare a băncilor, cele ce dau credite cu ochii închişi unor aleşi ai soartei, uitând de ceilalţi, povărniţi astfel către faliment. Câştigă, totuşi, Fondul asigurărilor sociale, s-ar zice, cauzele fenomenului, valul de pensionări din primii doi ani ai guvernării neocomuniste din România. Pentru acei înşi ce nu-şi mai puteau păstra posturile din cu totul alte motive decât cele economice, legiuitorul n-a precupeţit, cum bine glăsuieşte limba de lemn, nici un sacrificiu, nici un efort financiar. Problemă de familie, cu promptitudine soluţionată!

Pentru şomerii de astăzi s-au născocit, în schimb, jocurile de întrajutorare, mici, mari şi *mega*, care le-au smuls ultima bancnotă din casă, spre a

Dumitru Popescu Dumnezeu, un fals deţinut politic

Prin "deţinut politic" se înţelege de obicei o persoană care, într-un sistem totalitar, este condamnată şi încarcerată pentru convingerile sale exprimate public şi pentru activităţile sale care se coordonează cu aceste convingeri. În multe cazuri se foloseşte şi exprimarea "prizonier de conştiinţă" pentru a ilustra această detenţie.

În zilele noastre asemenea deţinuţi politici pot fi găsiţi în închisorile Cubei, Chinei continentale, Nord-Coreii şi, mai aproape de noi, la Tiraspol.

Referindu-ne la membrii fostului Cepex, condamnaţi şi închişi în urma Revoluţiei din decembrie 1989, aceştia nu pot fi consideraţi deţinuţi politici, deoarece acest fapt ar putea reprezenta o gravă contradicţie faţă de esenţa însăşi a sistemului politic actual din România. Astfel, în momentul de faţă, se consideră că ţara este condusă după legi şi prin instituţii democratice, la care orice persoană îşi poate exprima convingerile în mod liber, atât timp cât acestea nu încalcă Constituţia şi siguranţa naţională. Se exclude astfel de la început posibilitatea existenţei în închisorile statului a unor deţinuţi politici. În cazul limită când aceşti prizonieri de conştiinţă ar exista în realitate, faptul ar reprezenta indubitabil o revenire completă la dictatură, la partidul unic.

Deţinuţii din lotul Cepex nu sunt altceva decât infractori de drept comun, care:

- au fost complici (într-o măsură mai mare sau mai mică) la masacrele din decembrie '89,

- au consumat, timp de zeci de ani, de la "gospodăria de partid" cantităţi de bunuri şi servicii fără plată sau făcând numai plăţi simbolice, prin care au fraudat avutul obştesc. În acest caz doar complicităţile la nivel înalt de care s-au bucurat aceştia din ianuarie '90 până azi pot fi considerate "politice", deoarece deţinuţii Cepex au fost trataţi permanent în regim de favoare; orice zgârietură sau nevroză au fost pretexte pentru o eliberare provizorie (când nu au fost eliberaţi chiar definitiv prin absolvirea de pedeapsă). În aşa-zisele celule televizorul color, radioul, frigiderul încărcat cu bunătăţi, presa la zi, posibilitatea nelimitată de a primi pachete, de a scrie reportaje, scrisori sau chiar cărţi, au reprezentat tot atâtea facilităţi pentru acest lot simandicos.

Este greu să nu faci o comparaţie între felul cum sunt trataţi la închisoarea Jilava acum foştii membrii Cepex şi cum erau trataţi în anii '40 şi '50, în aceeaşi temniţă, toţi marii patrioţi români (intelectuali de prestigiu ai ţării) de către înaintaşii acestui Cepex. Înfometarea, frigul, maltratarea fizică până la tortură, umilirea permanentă au fost metodele curente de "exprimare" ale celor care colaborau cu ocupanţii ţării. Acest regim nu era singular, el fiind aplicat pe întreg gulagul românesc, de la Aiud şi Sighet, până la Periprava şi Canal. Sute de mii de români şi-au găsit astfel sfârşitul în aceste locuri sumbre, fără a fi cruţaţi pentru boli *adevărate* sau bătrâneţe. Aşa s-au stins *Iuliu Maniu, Ion Mihalache, George Brătianu, Titel Petrescu, Mircea Vulcănescu,* ca să nu menţionez decât pe cei mai cunoscuţi oameni politici;

ei au fost condamnaţi şi apoi exterminaţi cu sălbăticie, fără altă vină decât aceea de a fi fost *români* în cel mai înalt sens al cuvântului.

Cu atât mai curioasă apare iniţiativa uneia dintre aceşti deţinuţi Cepex, de a trimite o scrisoare deschisă Forumului Crans Montana. În mod normal această epistolă ar fi trebuit să atragă atenţia reuniunii internaţionale de la Bucureşti asupra detenţiei ilegale, în regim de exterminare fizică şi pe criterii stricte de şantaj politic, a grupului *Ilaşcu,* la Tiraspol. Din păcate, irosind ocazia şi sfidând realitatea, autorul scrisorii cere doar eliberarea lotului Cepex care se mai află în celule, considerând că aceştia sunt "deţinuţi politici care se sting în închisori".

Petiţionarul, poreclit de subalterni pe vremuri "Dumnezeu" pentru felul absolutist în care se comporta, a fost omul nr.1 al propagandei, sub regimul Ceauşescu. Astfel, în 1971, dânsul a scris *renumitele* "teze din aprilie" care au servit la trecerea regimului de la linia reformelor la o linie conservatoare, maoistă, de tristă amintire; tot el a coordonat acţiunile de proslăvire a dictatorului, ca şi înăbuşirea acţiunilor dizidente (SLOMR, Paul Goma, Valea Jiului '77, Braşov '87). În prezent, eliberat "provizoriu" din detenţie, a publicat o carte despre cioplitorul de "himere", nu ca adevăraţii deţinuţi politici români care au "cioplit" în detenţie minereu de uraniu, de plumb, stânci de piatră şi dealuri de pământ, până la iradiere sau intoxicare completă, până la atrofierea fibrelor musculare.

Cu ultimele puteri, în temniţa de la Grigoriopol, lângă Tiraspol, Ilie Ilaşcu se zbate între viaţă şi moarte, în timp ce la Bucureşti, dl Dumitru Popescu - Dumnezeu se plimbă nestingherit pe bulevarde, protestând vehement ca un "deţinut politic" prigonit... de foştii colegi de echipă. Este cea mai bună ilustrare a sindromului "AROGANŢA ACTIVISTULUI".

Ulm Ion Păunel
ALCI-RTV

Lambrino – un "prinţ" pentru liniştea noastră

O dată cu dezgheţul politic din primăvara acestui an, cotele apelor "TELEORMANULUI" au înregistrat o uşoară creştere, graţie valurilor produse de aşa-zisul prinţ Paul-Filip de Hohenzollern.

Cine este acest personaj, cum a ajuns el tocmai aici, în sud şi, de fapt, ce scop urmăreşte? Iată câteva întrebări care, în mod legitim, îşi caută răspunsul. Figură destul de pitorească, în felul său, prinţul închipuit, rătăcind prin pădurea nebună a istoriei, a ajuns în cele din urmă, şi în judeţul nostru să ceară pământ şi apă. Paul-Filip este fiul lui Mircea Grigore Lambrino, de unde şi "renumele" său. Acesta, la rândul său, e fructul otrăvit al căsătoriei morganatice dintre Carol de Hohenzollern – fiul lui Ferdinand – şi domnişoara Jeanne Lambrino, zisă Zizi.

Deoarece această căsătorie era contrară spiritului Constituţiei noastre, din 1900, prin care se stabilise principiul dinastiei străine, excluzând, prin aceasta, chiar şi ideea unei legături cu o familie română, atât Majestatea Sa Regele Ferdinand, împreună cu Regina Maria, cât şi guvernul ţării s-au opus acestei legături ilegitime. Ca urmare, Tribunalul Civil Ilfov a condamnat, în contumacie, pe Prinţul Carol de Hohenzollern (viitorul rege Carol al II-lea al României), anulând căsătoria acestuia, încheiată în afara graniţelor ţării, la Biserica ortodoxă a Buneivestiri din Odessa. Fire ardentă şi pătimaşă, Prinţul Carol, ca un adevărat erou cornelllian, sfidează toată lumea şi continuă convieţuirea cu aleasa inimii sale, mergând până la sacrificiul suprem: renunţarea la tron. De asemenea, aflând că are un copil, el îşi recunoaşte paternitatea, cu nedesminţita-i onoare princiară. Acest moştenitor – Mircea Grigore Lambrino – a fost recunoscut ulterior, în 1955, printr-o hotărâre a Tribunalului din Lisabona drept fiu legitim al M.S. Carol al II-lea al României.

După prăbuşirea dictaturii comuniste, fiul lui Lambrino, Paul-Filip, a venit în România spre a i se consfinţi drepturile ce-i revin în urma hotărârii Tribunalului portughez, însă s-a lovit ca de un zid de susţinătorii regelui, de fapt şi de drept al României: M.S. Mihai I. De aceea, procesul a fost strămutat la Alexandria – reşedinţa unui oraş roşu şi liniştit. Deşi pretenţiile "prinţişorului" sunt aberante, acesta încearcă să se prevaleze de "Lex primigenius" (Legea primului venit), călcând în picioare sfânta lege a Constituţiei privind moştenirea tronului. În plus, doamna Simina Mezincescu – reprezentanta Casei Regale în România – a declarat că copilul Mircea Grigore s-a născut în afara intervalului convieţuirii Prinţului Carol cu Zizi Lambrino.

Toată această mascaradă, credem noi, are scopul de a mai bloca şi pe această cale restaurarea monarhiei în ţara noastră. Probabil, Puterea a socotit că prin scoaterea Lambrinului pe piaţă va compromite ideea de monarhie, aşa cum a făcut-o şi cu "regii" şi "împăraţii" romilor, dar s-a înşelat, căci, prin contrast cu aceşti comici fără voie ai ecranului politic românesc, figura Regelui Mihai se impune de la sine.

De fapt, chiar şi aici în sud, o voce din sala Tribunalului de Teleorman s-a făcut ecoul gândurilor noastre, contestându-l pe "intrus": "Bai bastardule, n-avem nevoie de bufoni, ci de Regele Mihai!" După care, progenitura a plecat cu coada-ntre picioare, pentru liniştea noastră.

Romulus Sălăgean

Legiferarea golăniei parlamentare

Sondajele de opinie, cu toate imperfecţiunile lor, pledează pentru o imagine neonorantă a Parlamentului. Scârbiţi de automatismele fostei MAN (ridicări în picioare, aplauze la comandă, vot unanim) am aşteptat din partea noilor aleşi o conduită şi o ţinută la nivelul prestigiului de care se bucură în orice ţară democratică, legislativul. Dar, cu toată strădania, mass-media şi în special a televiziunii de a cosmetiza activitatea acestei instituţii, am fost martorii unor scene groteşti, incredibile, începând chiar din perioada alegerilor "libere" din Duminica Orbului. Dobândind putere, parlamentarii majoritari şi-au dat în petic, zburdând la tribunele celor două Camere ca nişte copii care au căpătat o jucărie teribilă. Discursuri demne de un Caţavencu, limbaj de lemn, expresii agramate, calomnii şi minciuni, tropăituri şi huiduieli, felicitări şi îmbrăţişări patetice, aroganţă şi dispreţ, mergând până la păruiala de mahala...

Dar cum s-a ajuns aici? Sunt, desigur, mai multe explicaţii. Am să mă opresc doar la una, care se referă la Legea alegerilor parlamentare. E notoriu faptul că peste la 95 la sută din cetăţeni n-au cunoscut persoana pe care au votat-o. Acum îşi aduc aminte doar de semnul electoral şi ceva depre o listă. Or, fotoliile parlamentare sunt ocupate de oameni şi nu de semne sau liste. Se ştie însă mai puţin un lucru: numele candidaţilor şi ordinea lor pe liste sunt stabilite de conducerea fiecărui partid, în urma unor dure, aprige şi chiar neortodoxe dispute între cei care consideră că ar avea vocaţie politică. Votând LISTA, alegătorul nu are cum să opteze asupra persoanei pe care o doreşte să-i reprezente interesele. În campania electorală, lupta pentru impunerea semnului neglijează dialogul direct între alegători şi candidaţi. Şi ajunge la rezultatul pe care îl cunoaştem: o faună stranie de demagogi, fanfaroni, activişti (foşti în CC sau la judeţe), lingăi, lichele, gângavi adormiţi... Nişte piese dubioase asamblate într-o diabolică maşină de vot, fără procese de conştiinţă, fără răspundere morală. Promisiunile neonorate, MINCIUNILE din campania electorală, dezastrul economic şi sărăcia nu le produc insomnii. Întreaga lor preocupare este de a fi pe placul "Tătucului", iluzionistul nr. 1 din România. Cel ce transformă foamea în bunăstare, frigul, în căldură tovărăşească, strădaniile unora pentru o viaţă decentă în "acţiuni duşmănoase", impostura, în virtute, opoziţia, în forţă a răului. La umbra şi în mireasma buchetului de trandafiri ei îşi rumegă victoria cu indecenţă.

Alta ar fi situaţia în cazul modificării Legii privind alegerile parlamentare prin adoptarea sistemului nominal în locul listei. Asta ar însemna constituirea unui număr de circumscripţii egal cu cea al parlamentarilor. Atunci fiecare partid ar propune câte un singur candidat într-o circumscripţie electorală, situaţie în care un rol hotărâtor ar reveni personalităţii acestuia, competenţei, reputaţiei şi vocaţiei sale de om politic. Astfel , partidele ar fi obligate să-şi atragă oameni de valoare şi să renunţe la neavenitii actuali. Alegătorii ar şti atunci care este alesul lor, iar acesta va avea o responsabilitate directă faţă de tot ce promite, trăind permanent sub deviza shakesperiană: "să nu ai încredere în acela care şi-a călcat o dată cuvântul"...

Dr. Romulus Cândea

www.dreptatea.ro

Strategia în sectorul infrastructurii transporturilor rutiere

În anii ce urmează, având în vedere liberalizarea transporturilor rutiere în Europa, se întrevăd creşteri însemnate ale traficului rutier. Se menţionează o creştere a traficului mediu zilnic anual cu 30% până în 1996 şi de 2,3 ori în anul 2005 faţă de 1990.

Pentru asocierea României la Comunitatea Europeană şi apoi intrarea în următorii 10 ani în Piaţa Comună, se impune stabilirea unei strategii privind starea infrastructurii transportului rutier.

Obiectivele strategiei:

- îmbunătăţirea stării tehnice a reţelei de drumuri publice prin măsuri de întreţinere şi ranforsare;
- crearea condiţiilor pentru aducerea reţelei rutiere la nivelul standardelor europene;
- dezvoltarea etapizată a unei reţele de autostrăzi şi drumuri expres, care să aibă la bază studii de fezabilitate.

Strategia în sectorul transporturi rutiere cuprinde 2 etape:

- etapa I 1994-1996 are ca obiectiv principal realizarea primelor acţiuni de îmbunătăţire a stării tehnice de drumuri prin ranforsare a 3 000 km de drumuri europene şi realizarea a 357 km autostrăzi.
- etapa II (1997-2005).
- aducerea reţelei de drumuri naţionale principale la standarde europene (6 480 km) şi a reţelei de drumuri locale (20 000 km) în stare tehnică corespunzătoare;
- dezvoltarea etapizată a reţelei de autostrăzi (2 600 km) în stare tehnică corespunzătoare.

Condiţiile obligatorii pentru reuşita strategiei constau în:

- crearea cadrului legislativ (legea drumurilor);
- asigurarea principalelor resurse financiare;
- perfectarea unor contracte de execuţie în sistem de concesiune pentru o lungime de cca 1 000 km de autostrăzi, care va cuprinde traseele: Nădlac - Arad - Deva - Sibiu - Piteşti - Bucureşti; Bucureşti - Braşov şi Bucureşti - Giurgiu;
- organizarea de licitaţii pentru drumuri şi poduri noi, constituirea de societăţi mixte cu capital străin, cu forţă de lucru românească, şi folosirea unei părţi a parcului de utilaje şi maşini existent, apt.

SITUAŢIA EXISTENTĂ

Se poate aprecia pe baza unor indici calitativi, comparativ cu alte ţări, situaţia drumurilor publice în România:

- densitatea reţelei de drumuri 0,64 km/kmp din teritoriu este printre ultimele din Europa;
- numărul de km de drumuri publice raportat la mia de locuitori este de 6,6 km/1 000 locuitori, ceea ce situează România pe locul 15 în Europa;
- numărul de km de drumuri publice asfaltate raportate la o mie de km este 1,98 km/1 000 locuitori şi corespunde cu ultimul loc în Europa;
- în ceea ce priveşte reţeaua de autostrăzi România, cu o lungime totală de 113 km, se situează pe penultimul loc în Europa.

Privind starea tehnică a reţelei de drumuri naţionale (total 14 683 km), 72,3% (9 038) are durata de exploatare depăşită, prezentând o stare necorespunzătoare, din care peste 5000 km în stare rea.

Drumurile judeţene (26 967), drumurile comunale (31 166 km) şi străzile în localităţi (80 198 km) în mare parte au durata de exploatare depăşită sau prezintă o avansată stare de degradare şi fără a prezenta siguranţă în exploatare.

Podurile, lucrările de artă, pasajele şi trecerile de nivel de asemenea prezintă inconveniente în exploatare.

În ceea ce priveşte dotările existente cu tehnică şi mijloace de transport, luând în comparaţie dotările ţărilor avansate, decalajul este de 25-30 ani la instalaţii de preparare a mixturilor, 10-15 ani la utilaje şi mijloace de transport.

Cadrul legislativ actual şi obiective ale strategiei

Activitatea sectorului de drumuri în prezent este reglementată de 3 legi din 1975 sau acte normative depăşite.

Pornind de la faptul că drumul dezvoltării economice trece prin dezvoltarea drumurilor, fapt recunoscut pe plan mondial, principalele *obiective* ale strategiei în sector rutier se propun a fi:

- îmbunătăţirea stării tehnice a reţelei rutiere;
- crearea condiţiilor pentru aducerea reţelei rutiere la nivelul standardelor europene şi asocierea României la Comunitatea Europeană;
- dezvoltarea etapizată a reţelei de autostrăzi şi drumuri expres.

ETAPIZATE:

pe termen scurt (1994-1996)

- asigurarea cadrului legislativ referitor la realizarea surselor financiare propuse (Legea drumurilor) de reorganizare a sectorului de drumuri şi de punere de acord cu prevederile C.E.;
- adoptarea unui program de lucrări de cercetare pentru salvarea reţelei rutiere în situaţia de austeritate actuală;
- prevederea de la Ministerul de Finanţe a asigurării minimului de resurse financiare necesare salvării reţelei de drumuri;
- adoptarea unui program de îmbunătăţiri, ranforsări, reabilitări şi modernizări ale reţelei de drumuri publice, ale podurilor şi pasajelor, program etapizat şi fundamentat de cele 2 institute specializate ale Ministerului Transporturilor, etape susţinute din credite bugetare şi surse proprii cât şi cu credite valutare acordate în condiţii avantajoase, strict şi profesional negociate, BIRD, PHARE şi alte organisme financiare în special pentru procurarea bitumului - material deficitar al unor instalaţii de mare randament, a calităţii lucrărilor şi creşterea productivităţii muncii.

pe termen lung, care are ca obiective:

- aducerea reţelei de drumuri naţionale principale (cca 8 200 km) la nivelul standardelor europene, a reţelei principale de drumuri locale (cca 25 000 km) în stare tehnică bună şi foarte bună;
- dezvoltarea etapizată a reţelei de drumuri expres şi autostrăzi pe principalele direcţii corelată cu programul TEM;
- construcţia de pasaje denivelate cu calea ferată;
- întreţinerea şi îmbunătăţirea stării tehnice a reţelei de drumuri judeţene şi comunale.

Asociaţia inginerilor PNŢCD
ing. Stănescu Valeriu

- Va urma -

Să reconsiderăm spiritul tehnic

Oricum s-ar interpreta Memorandumul guvernului înaintat FMI-ului şi susţinut de majoritatea parlamentară a dlui Iliescu, actul nu angajează decât la suprafaţă şi numai în mică măsură ieşirea noastră din criza economică care ne copleşeşte.

De altă parte, aşa cum ne-a fost prezentată Reforma, de către guvernanţii care au funcţionat din 1990 încoace, explicaţiile nu ne-au lămurit nici asupra vehiculului în care ne aflăm sau urmează să fim îmbarcaţi, nici pe ce traiectorie şi cât timp vom naviga pentru a ajunge la ţărmul fericirii, unde să ne simţim în sfârşit bine, europeni în propria ţară.

În replică, trebuie să ne convingem tot mai insistent că aşezarea noastră într-o postură de muncă chibzuită, capabilă să declanşeze în mod eficient mecanismul activităţilor sociale, depinde numai de noi şi pretinde adoptarea unei concepţii organice de restructurare. E vorba de configurarea unei matrici democrate, pe baza experienţei statelor avansate, care să ducă la reformarea de ansamblu a societăţii noastre, cu privire la mentalitate, mod de organizare şi funcţionare, în stare să ne păstreze fiinţa şi să stimuleze totodată natiunea spre a prelua, adapta şi crea, în avantajul ei, imediat şi de viitor.

În acest context, încerc să discut reabilitarea tehnologiei - a tehnicii cu suport ştiinţific - motorul în fapt al redresării noastre economice.

Pentru motivarea acestei afirmaţii expun câteva aserţiuni, confirmate de experienţa statelor avansate.

Modelul european de viaţă, ale cărui performanţe vrem să le preluăm, se întemeiază incontestabil pe cultivarea concertată a civilizaţiei. Civilizaţie care urmăreşte în principal asigurarea bunelstări, reflectând în trăsăturile ei cadrul material al existenţei sociale, compus din inventarul dotărilor imobiliare, repertoriul produselor de consum şi lista serviciilor oferite individului pentru a-i înlesni viaţa şi a-i crea chiar bucurii.

Responsabilitatea acestei înzestrări materiale a societăţii, după cum se cunoaşte, revine tehnologiei, care amplificând coordonat energia umană a atins rezultate spectaculare în zilele noastre, în direcţia exploatării naturii, permiţând omului o libertate de mişcare nelimitată, accesul imediat la informaţii de pe tot globul, oferindu-i implicit răgazul meditaţiei, înălţându-l în conştiinţa de sine, în demnitate.

Evident, tehnologia este interconectată economiei, într-o înlănţuire inelară, schematizată prin două cicluri principale: mai întâi tehnologia trebuie să producă bunuri pentru ca economia valorificându-le să poată acumula fonduri, după care economia avută finanţează tehnologia să se extindă şi să se perfecţioneze.

Revenind la instrumentarea materială a societăţii, se constată că marile programe de dezvoltare au fost în toate timpurile tutelate de stat, ele constituind astăzi obiective principale ale platformelor politice, întrucât tehnologia este considerată sursa majoră a mutaţiilor sociale.

Referitor la evoluţia ei, care în trecut a cunoscut şi tendinţe abeiant-reducţioniste, se poate remarca în momentul de faţă încercarea societăţilor avansate de a pune evoluţia tehnologiei aub auspiciile culturii - ale cunoaşterii de cel mai larg orizont urmărind profilarea unui progres legitim, clădit în respectul valorilor intrinseci umane şi ecologiste.

În fine, eficienţa activităţilor productive, gestionate direct sau indirect de tehnologie, se constată a fi hotărâtoare pentru asigurarea unei calităţi superioare a vieţii, chiar în absenţa unei înzestrări naturale satisfăcătoare. Ţări cu un teritoriu mai puţin bogat ca al nostru: Elveţia, Suedia, Danemarca, datorează standardul lor ridicat de viaţă cu prioritate tehnologiei.

După exemplul lor, dacă vrem să realizăm prin pricepere şi hărnicie revirimentul economic atât de vital pentru noi - să aşezăm cât-tigurile personale în concordanţă cu preţurile din piaţă - trebuie mai întâi să instaurăm un climat de condiţii morale, materiale şi organizatorice capabil să repună pe picioare şi să susţină în continuare o activitate productivă consistentă. Trebuie să restabilim autoritatea şi să recunoaştem personalitatea celor ce activează în sectoarele tehnice, de la inginerul consilier-expert, la primul începător ucenic-lucrător.

Cităind un cercetător german, preocupat să evalueze ponderea factorilor determinanţi la stabilirea calităţii unui produs, acesta aprecia influenţa materiei prime direct proporţională cu calitatea ei, aportul inovator al tehnologiei intervenind la puterea a doua, în timp ce rolul factorului uman se poate cuantifica, după situaţie, la putere pozitivă sau negativă oricât de mare.

Decisiv prin urmare pentru rezultatul oricărui tip de producţie rămâne încă acţiunea omului, ilustrat prin prezenţa sau absenţa unui cuantum de virtuţi: competenţă, responsabilitate, iniţiativă, angajare.

În contrazicere cu concluzia de mai sus se înscrie constatarea simplă că tehnologia în sine, proces de gândire şi elaborare, a fost omisă la noi din atenţia opiniei publice. Ca şi cum naţiunea noastră s-ar valida în aceste zile de cumpănă numai prin activităţi din lumea umanistă, a artelor şi sportului - evidenţiate în numeroase reuniuni premiale - sau prin contribuţia unor oameni de afaceri (sponsori).

Ca şi cum tehnologia ar funcţiona de la sine - cum se face de exemplu curat în casă - sau s-ar rezuma la o îndeletnicire exclusiv administrativ-organizatorică (managerială) a cărei succesul ei, pe ansamblul ţării, ar depinde cu precădere de numărul de asocieri (holdinguri) încheiate cu firme străine.

Privind sub un alt aspect, grija cultivării unui autentic spirit tehnic, fondat pe exercitarea unui înalt profesionalism, nu poate constitui obiect ieftin de popularizare, nu element de revendicare, negociabil prin sindicate.

În consecinţă, chiar dacă pare utopie, primul pachet de măsuri, care se impune pentru instaurarea unei activităţi productive efective rodnice în ţara noastră, priveşte restabilirea autorităţii corpului tehnic, odată cu diferenţierea membrilor lui exclusiv după merite profesionale.

Tehnicianul nu poate fi privit ca robot, anexă la utilaje sau maşini, ci personaj dotat cu putere de creaţie, angajat cu abnegaţie la efectuarea misiunii sale. Stilul atitudinii lui de el condiţionează pe cel al comportării lui.

E nevoie de reanimarea unei lumi a tehnicii care după modelul ţărilor cu tradiţie în domeniu să fiinţeze cu vedetele şi supremaţii ei, să se ocupe de iniţierea unor centre selective de pregătire, formare, specializare, perfecţionare. E nevoie de un curent de emulaţie răsplătind performanţe, lansând concursuri de selecţie profesională, clasificând anual pe cei mai buni şi în continuare acordând burse de prospectare şi perfecţionare în străinătate.

Prof. Mircea Mihăieş
Şeful Departamentului
Construcţii din cadrul
Asociaţiei inginerilor PNŢCD

www.cotidianul.ro

Obştile, o realitate istorică ce trebuie repusă în drepturile sale

Domnitorii Ţării Româneşti şi ai Moldovei s-au bazat în luptele lor seculare, duse împotriva turcilor, ruşilor, leşilor sau altor limboate, pentru păstrarea identităţii şi credinţei neamului nostru, pe răzeşi şi moşneni. Aceşti ţărani liberi şi-au apărat moşia străbună cu preţul sutelor de mii de sacrificii pe care le-au făcut în decursul istoriei. Cunoscând aceste fapte, nu este de mirare că, în dorinţa lor de a distruge identitatea poporului nostru, comuniştii s-au năpustit în primul rând asupra avuţiei "obştilor" de moşneni şi răzeşi din Vechiul Regat şi al "comunităţilor de avere" din Banat, pe care le-au confiscat. Dar, tocmai pentru a ascunde infamul lor obiectiv, au făcut-o pe furiş, fără a promulga legi de confiscare sau naţionalizare. Ne confirmă acest lucru răspunsul primit de la Ministerul de Justiţie, care, la întrebarea pusă în Senat privind legile sau actele normative ale vechiului regim prin care au fost acaparate bunurile "obştilor" şi "comunităţilor de avere", ne-a răspuns textual: *"În arhiva Ministerului Justiţiei nu se găsesc legi sau alte acte cu caracter normativ prin care să se fi dispus trecerea în proprietatea statului a patrimoniilor «obştilor de moşneni» din Vechiul Regat sau al «comunităţilor de avere» din Banat"*. Iar în finalul răspunsului se mai spune *"precizăm, însă, că prin articolul 6 din Constituţia din 1948 şi art. 7 din Constituţia din 1952, s-a stabilit că pădurile aparţin statului"*.

Este bine cunoscută zicala "Codrul este frate cu românul". Iată de ce, atunci când comuniştii au început prigoana împotriva românilor, nu au uitat nici pe fratele lor mai mare "Codrul". Şi au făcut acest lucru cu ajutorul aşa-ziselor "constituţii" ale statului "popular" devenit apoi "socialist" ridicate în slăvi atunci, dar şi acum încă, de Goebelsii regimului comunist, Adrian Păunescu şi Corneliu Vadim Tudor.

Dar constituţiile la care se referă Ministerul de Justiţie au fost abrogate, iar Constituţia din 1991 nu prevede că pădurile sunt ale statului. În aceste condiţii, "obştile" şi "comunităţile de avere" care sunt structuri economice cu un vechi trecut istoric, trebuie să reintre în drepturile lor, chiar dacă aceasta place sau nu place actualilor conducători ai dezastrului ţării.

Lupta nu este deloc uşoară, şi tocmai pentru a o face mai eficientă, are loc la Rm. Vâlcea Consfătuirea reprezentanţilor celor aproape 40 de obşti moşneneşti din judeţ, cunoscute până acum, la care participă şi observatorii din alte judeţe. Ea are scopul de a constitui o "Ligă a obştilor", care, în opinia noastră, va trebui să reprezinte nucleul unei "Ligi Naţionale a obştilor şi comunităţilor de avere".

Senator de Vâlcea,
Şerban Săndulescu
3 mai 1994

UN PARADOX POSTREVOLUŢIONAR: Slujitorii devotaţi ai comunismului, "asigură" ruperea de trecutul totalitar!

Prăbuşirea regimului comunist a pus la ordinea zilei revenirea întregii vieţi sociale la normalitate. Temelia normalităţii sociale este însă proprietatea privată. Iată de ce printre primele revendicări postrevoluţionare se află şi cererea ca pământul să fie restituit foştilor proprietari.

Siliţi de presiunea exercitată de populaţie, guvernanţii aflaţi la putere în anii '90-'91 au fost obligaţi să adopte Legea 18 privind restabilirea proprietăţii particulare în agricultură. Că nu a fost vorba din partea autorităţilor de atunci de o decizie liber consimţită se vede din numeroasele şi repetatele declaraţii în care acestea, înainte şi după promulgarea legii menţionate, supralicitează, în ciuda evidenţei care îi infirmă, avantajele agriculturii socialiste. Spre aceeaşi concluzie ne conduc şi imperfecţiunile acestei legi, preocuparea evidentă a guvernanţilor de a menţie cât mai mult teren agricol în mâinile statului, tergiversarea dincolo de orice limite în aplicarea ei.

Au trecut peste trei ani de la promulgarea Legii 18 şi suntem încă foarte departe de încheierea acţiunii de reprivatizare a agriculturii. Desigur, o reformă de o asemenea amploare nu este o treabă uşoară. Dar încetineala şi caracterul anarhic al punerii în aplicare a Legii 18 nu ţin atât de dificultăţile inerente unei asemenea acţiuni, cât mai ales de anemica implicare a autorităţilor postrevoluţionare. Realitatea este că autorităţile au dispus în această perioadă de forţe importante pentru a duce treaba la capăt într-un ritm mult mai alert şi, de asemenea, corect. Acest forţe sunt: administraţia locală, de la primării până la prefecturi, care, în condiţiile în care multe din atribuţiile pe care le aveau în perioada comunistă au dispărut, sau ar fi trebuit să dispară, dispun încă de un aparat birocratic supradimensionat care ar trebui să facă ceva pentru a nu eroda inutil bugetul public. Ce nevoie este de exemplu ca primăriile comunale să plătească de la buget (şi destul de bine) un primar şi viceprimar, cărora li se adaugă alţi câţiva funcţionari, deşi prin dispariţia C.A.P.-urilor şi transformarea I.A.S.-urilor în societăţi comerciale, prin restrângerea altor activităţi încărcătura birocratică a acestora s-a redus foarte mult. Înainte de instaurarea comunismului, primăriile dispuneau de un personal mult mai redus, iar capitolul salarii nu greva ca acum bugetul local. Cu unele particularităţi, aceste observaţii sunt valabile şi pentru nivelul ierarhic imediat superior, respectiv judeţ şi prefectură.

Se pune întrebarea: de ce, dacă aparatul acesta există şi este oricum plătit, nu a fost şi nu este folosit mai mult pentru aplicarea Legii fondului funciar? Adevărul este că ritmul lent al reprivatizării agriculturii se datorează nu atât complexităţii acestui proces, ori lipsei posibilităţilor organizatorice, cât mai ales inexistenţei voinţei politice clare din partea autorităţilor centrale, judeţene şi locale. Apatia acestor autorităţi (când nu este sabotare) în ceea ce priveşte aplicarea Legii 18 este logică în condiţiile în care cei ce au făcut cu 3-4 decenii în urmă colectivizarea sau care au administrat şi profitat de agricultura socialistă, de la foştii activişti de partid, mai mari sau mai mici, la tehnocraţi ai agriculturii şi până la diferitele instituţii ale puterii de stat, sunt abilitaţi acum să se ocupe de restituirea pământului proprietarilor pe care tot ei i-au deposedat. Ataşaţi, din convingere sau din interes, de agricultura socialistă, este normal ca toţi aceştia, în loc să acţioneze din posturile pe care le deţin pentru transpunerea în viaţă a Legii fondului funciar şi privatizarea agriculturii, se vor strădui din răsputeri să ţină lucrurile pe loc sau cel puţin vor pune bete în roate. Din orbire ideologică sau din interes meschin, aceşti oameni fie că nu pot, fie că nu vor să recunoască eşecul agriculturii pseudocooperatiste socialiste, neputinţa structurală a acesteia de a fi performantă. De aceea, atâta timp cât destinul agriculturii româneşti se va afla în mâinile lor, procesul privatizării integrale a acesteia va fi mereu frânat de nostalgia acestor oameni după vremurile când agricultura socialistă stăpânea atotputernică peste tot hotarul.

Situaţia aceasta nefirească, paradoxală chiar, ca oamenii care au optat în trecut pentru valorile colectiviste să fie în prezent învestiţi să patroneze organizatoric revenirea la proprietatea privată nu este proprie doar acestui domeniu. În România postdecembristă paradoxul acesta poate fi întâlnit la tot pasul. Aproape nu există domeniu social-economic în care cei care până în

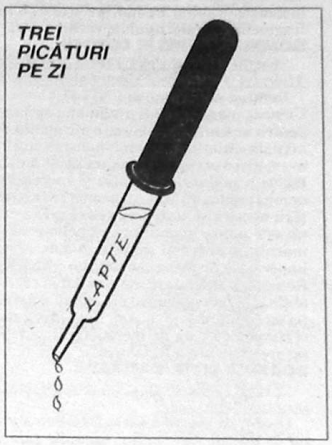

decembrie erau slujitori devotaţi ai societăţii socialiste să nu se afle acum în posturi de comandă în organismele care trebuie să asigure despărţirea ţării de trecutul totalitar comunist şi să o îndrume spre valorile democraţiei şi ale economiei de piaţă. Cum societatea capitalistă democratică spre care tindem în prezent şi societatea anterioară socialistă sunt complet diferite ca sistem, este inacceptabil din punct de vedere moral şi inadecvat sub raport managerial ca aceleaşi persoane care s-au aflat în posturile de comandă până în decembrie 1989 să se afle acum în poziţie similară. De aceea, atâta vreme cât se vor menţine la putere actualii guvernanţi atât de legaţi de trecutul socialist al ţării, este inevitabil că reforma, care reprezintă o negare a socialismului, să înainteze foarte lent în România.

Gheorghe Vlăsceanu

Câte ceva despre durerile ţăranilor teleormăneni

Biroul Permanent Judeţean PNŢCD Teleorman are drept principală sarcină intrarea la sate. Deplasările Filialei Judeţene în cele 83 de comune şi în cele 260 de sate se fac după o riguroasă programare pe care o respectăm cu sfinţenie. În cursul lunii aprilie 1994, conducerea judeţeană a PNŢCD Teleorman s-a deplasat în comuna Drăgăneşti de Vede. Primarul PNŢCD, dl Letcanu Victor, a mobilizat aproximativ 100 de ţărani, deşi ploua şi era o oră de seară. Ţăranii au ridicat o serie de

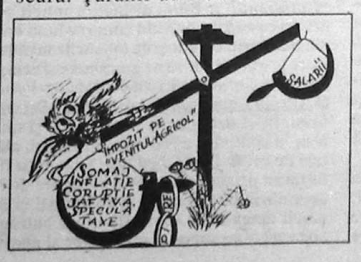

probleme care le fac viaţa un calvar. Legea 18 a creat ură, duşmănii şi nedreptăţi. Se cere:

• Anularea proceselor verbale şi a titlurilor de proprietate emise de primarul demis şi respectarea vechilor amplasamente.

• Aprobarea bugetului administrativ local trimestrial şi nu la sfârşitul anului, când nu se mai poate face ceva cu el.

• Pensii egale pentru ţăranii care au muncit la CAP, deoarece unii au 5.000 lei, iar alţii, 16.000 lei. Desigur sunt ţărani care nu primesc nici o pensie.

• Respingerea Legii impozitului agricol în faţa căruia sunt puşi să îşi facă dreptate singuri.

Ţăranii din comuna Orbeasca şi-au spus durerile într-o întâlnire cu conducerea PNŢCD Teleorman.

• Primarul *Budica Gheorghe* i-a luat locul de casă ţăranului *Florea Marin* şi i l-a dat ţăranului *Dumitru Ion*.

• Islazul comunei este închiriat şefului Miliţiei din comuna Olteni şi bazei de recepţie Olteni!

• Islazul Drăgana este închiriat Fabricii de Ţigări Bucureşti?!?

• Curtea ţăranilor este considerată lot extravilan agricol şi este scăzută din lotul lor agricol!!

• Ţăranii nu au primit pământ. Sunt cazuri de sute de ţărani. În schimb li s-a dat câte 10 ha celor 15 ingineri agronomi care au părinţi în comună şi au moştenire deja loturi de teren!

Ţăranul *Florea M.* şi ţăranul *Frăsineanu* au strigat: *"Nu mai putem îndura şi nu mai putem suporta domnule preşedinte al PNŢCD. Vă rugăm să scrieţi la "Dreptatea" sau să vină un parlamentar la noi"*.

Iată pe scurt durerile ţăranilor teleormăneni care au ajuns la capătul răbdării.

Preşedinte PNŢCD Teleorman,
Dr. Dobre Gheorghe

www.dacoromanica.ro

La Sinaia s-a desfăşurat simpozionul "Făurirea statului român modern şi monarhia"

În zilele de 7-8 mai, s-a desfăşurat la Sinaia simpozionul "Zilele monarhiei româneşti" organizat de filiala PNŢCD din localitate. Laudele adresate organizatorilor sunt pe deplin meritate, domnul *Raul Baz*, preşedintele PNŢCD Sinaia, asigurând succesul strălucit al întâlnirii. Vorbitorii, toţi de elită, moderator fiind domnul *Vartan Arachelian*, au demonstrat încă o dată că, deşi un număr mare de voturi a hotărât în decembrie '91 ca România să fie republică, diferenţa între cantitate şi calitate este incomensurabilă. Redăm pe scurt câteva fragmente din alocuţiunile vorbitorilor:

DOMNUL CORNELIU COPOSU

"Eu nu vorbesc de ex-regele Mihai ci de Majestatea Sa Regele Mihai I al României."

Domnul preşedinte al PNŢCD, Corneliu Coposu, a argumentat pragmatic opţiunea pentru monarhie. Domia sa a afirmat că "în actuala situaţie din ţara noastră noi nu avem nici o personalitate care să aibă vocaţia de a polariza simpatia şi încrederea opiniei publice româneşti pentru redresarea ţării noastre şi depăşirea crizei grave care nu este numai ecomică ci, în primul rând, morală, politică şi socială. Avem nevoie imperioasă de prezenţa Regelui Mihai I al României, altfel neavând pe nimeni care să obţină încrederea poporului român, garanţia străinătăţii şi în acelaşi timp afecţiunea şi simpatia legate de încredere în restructurarea viitoare a României".

DOAMNA LIVIA DANDARA

"Tezele susţinute de comunişti au apărut încă din anul 1921."

Distins istoric, dna Livia Dandara a arătat în cursul discursului domniei sale că falsificarea istoriei nu a început în 1947 ci odată cu înfiinţarea P.C.R., în 1921 prin cărţi fabricate la Moscova în limba română. Această falsificare, a mai spus doamna Dandara, continuă şi astăzi, fie prin anumite emisiuni de radio şi televiziune, fie prin cărţi scrise de autori obscuri cu titluri de genul "Adevărul despre monarhie".

DOMNUL MIRCEA IONESCU QUINTUS

"Sunt mândru că am fost arestat la 8 noiembrie 1947."

Domnul Quintus a prezentat, cu onoare, salutul de liberal al domniei sale amintind rolul partidului liberal în instituirea monarhiei constituţionale din România. Domnia sa a fost primul student arestat în 8 noiembrie 1947, lucru pe care nici o clipă nu a şovăit să-l considere altfel decât o mândrie.

SFINŢIA SA, PREOTUL IUSTIN MARCHIS

"Biserica are nevoie de monarhie, iar monarhia de biserică."

"Europa este Europa - a spus preotul Marchis - de când este creştinismul. Când România era monarhie, biserica avea locul său cuvenit. Biserica trebuie să fie un partener nu doar sub aspect religios, ci şi social. Biserica are nevoie de monarhie căci Regele este alesul lui Dumnezeu, a luat crucea precum Christos şi nu şi-a abandoat vreodată crucea, ţara pe care o iubeşte şi biserica.

DOMNUL ALEXANDRU PALEOLOGU

"Mârlanului îi este frică de rege."

În cuvântul său, domnul Paleologu a explicat noţiunea de frică aidoma unui călăuzitor ce-l împinge pe fricos în prăpastie. Frica emanaţilor de regele Mihai este ireversibilă şi imposibil de discutat.

Mârlanul, a afirmat domnul Paleologu, este "geniul invalid al puterii". Acestora le este frică de rege pentru că în 1992, de Paşti, s-a strigat doar "Christos a înviat" şi "Regele Mihai". Cele două locuţiuni nu se pot disocia pentru că regii sunt unşii lui Dumnezeu. De aceea, după deturnări de foduri şi avioane am cunoscut acum şi deturnarea de invitaţie. Cui nu-i este frică de Dumnezeu îi este frică de rege.

DOMNUL MIRCEA CIUMARA

"Cât costă monarhia?"

Din cuvântarea domnului deputat Mircea Ciumara, am reţinut:

"Cea mai proastă investiţie pe care a făcut-o România în ultimii 4 ani a fost investiţia în republică. Cea mai bună investiţie pe care am putea-o face este investiţia în monarhie". Domnia sa a adus argumente în sprijinul ideii că în România monarhia costă mult mai puţin decât

preşedinţia.

Cheltuielile fabuloase pentru câştigarea unei imagini externe aparent bune vor dispărea odată cu revenirea monarhiei, regele însuşi fiind garanţia acestei imagini.

DOMNUL ULM SPINEANU

"Lipsa de caractere înseamă lipsa de valori"

Domnul Ulm Spineanu a apreciat că, orice evaluări s-ar face, un singur lucru nu putem evalua. Aşa cum a spus Carol I, "această ţară are nevoie de caractere", iar dacă nu sunt caractere, nu sunt valori, a mai spus domnia sa.

Cine nu-şi aminteşte că a avut oameni în istorie nu va avea oameni în viitor.

Simpozionul s-a bucurat de asemenea de prezenţa domnilor deputaţi *Mircea Munteanu* şi *Remus Opriş*. Discursurile au fost urmate de o strălucită prezentare a Peleşului, făcută cu un deosebit talent oratoric de domnul *Alin Ciupala*, iar criticul de artă *Radu Ionescu* a vorbit despre valorile de artă ale Castelului Peleş. Tot în cadrul simpozionului au mai avut loc două evenimente culturale remarcante. Lansarea volumelor *"Regele Mihai şi exilul românesc"* al domnului *Mircea Ciobanu* şi *"Monarhia românească"* al domnului *Valentin Hossu Longin*.

Este de asemenea de reţinut faptul că între cei prezenţi s-au numărat membri ai Organizaţiei de Tineret a PNŢCD din Sinaia, Ploieşti, Câmpina, Braşov şi Bucureşti, din acest grup făcând parte şi preşedintele organizaţiei, domnul *Dragoş Oncescu*.

Sperăm ca acest simpozion să fie doar începutul unei frumoase tradiţii, cu o singură modificare în program. Vizita la Muzeul Peleş să fie înlocuită cu o vizită la reşedinţa de vară Castelul Peleş a Majestăţii Sale Regele Mihai I al României.

Marila Neagu

La un an de la constituire, PROPACT-ul a devenit o forţă a ţărănimii

Sâmbătă 7 mai, la Cătească, în apropiere de Piteşti, lume multă. Din toată ţara. Se împlinea un an de la întemeierea sindicatului liber al ţăranilor români "PROPACT".

Mai întâi, s-a ţinut o slujbă la biserica din sat, de către un sobor de preoţi. După slujbă s-au adresat credincioşilor părintele paroh *Drăghici*, în vârstă de 85 de ani, care a înşirat nelegiurile cooperativizării, părintele *Mehedinţu* de la biserica Colţea din Capitală, participant la revoluţia din decembrie 1989, şi părintele *Nistor*, din Ştefăneşti, care a citit mesajul de salut al P.S. Calist Argeşeanu. Adunarea s-a bucurat încă de la început de prezenţa unor personalităţi binecunoscute: *Emil Constantinescu, Doina Cornea, Ana Blandiana, Dorana Coşoveanu*, vicepreşedinta Alianţei Civice, *D. Iuga*, preşedintele Sindicatului liber din Televiziune, parlamentarii *Sergiu Rizescu* (PNŢCD), şi *Bogdan Niculescu-Duvăz* (PD), ziaristul *P.M. Băcanu* ş.a.

După liturghie, participanţii s-au întrunit în curtea căminului cultural, întrucât sala s-a dovedit neîncăpătoare. Adunarea a fost deschisă de către dl prof. *Dan Drăghici*, preşedintele PROPACT-ului, care a făcut o foarte scurtă prezentare a activităţii sindicale şi a citit un mesaj către *M.S. Regele* şi un apel pentru salvarea lui *Ilie Ilaşcu*. După aceea, au luat cuvântul invitaţii şi delegaţii sindicatului. Iată câteva idei desprinse:

Emil Constantinescu: E vremea ca mântuirea acestei ţări să vină de la ţărani; lumea s-a săturat de mâncîunile Puterii, care se laudă că a dat pământ ţăranilor, ceea ce este o înşelăciune; există un fond de creditare de 150 milioane de dolari pentru agricultori, care însă nu a ajuns la ei. Statul i-a depozitat în bănci şi percepe pentru ei dobânzi; poate mulţi aşteaptă promisiuni de sus. Schimbarea nu va veni de acolo, ci de la dv., care puteţi face aceasta prin vot. ● *Doina Cornea:* Potentaţii comunişti vor să înşele oamenii în continuare. Salvarea vine numai de la voi. Puterea este la dvs., care trebuie să-i alegeţi pe aceia care vă vor binele, iar garantul respectării drepturilor voastre este numai MS Regele. ● *Ana Blandiana:* Puterea acestei ţări ţine de oameni ca dv. E drept, suntem aici destul de puţini, dar e o adunare-simbol, pentru că dv. sunteţi delegaţii celor care produc. Şi la Timişoara cei care strigau "Noi suntem poporul!" au fost puţini şi apoi au fost mulţi. Nu numai eternitatea s-a născut la ţară, ci şi viitorul se va naşte la ţară. ● *Petre Mihai Băcanu:* Însăşi apariţia PROPACT-ului arată că lumea s-a deşteptat şi că nu mai acceptă starea în care se află. Un senator a propus să se reînfiinţeze CAP-urile, dar numai de dv. ţine să nu se mai întâmple aşa ceva. ● *D. Iuga:* Un sindicat liber salută un alt sindicat liber; dl Martiniuc face emisiuni care vă slujesc cu adevărat, noi vom milita să existe mulţi domni Martiniuc pentru dv. ● *Dr. Barbi (fost revoluţionar, ziarist la "Cotidianul"):* Bunicul meu a murit pe prispa casei sale, privind cum i se luau boii din bătătură; cei aduşi de tancurile invadatoare la putere vor să ne guverneze şi acum. Dv. aveţi o armă pentru a-i combate: *Votul.* ● *Adrian Dumitrescu (Asociaţia 21 Decembrie):* În 21 decembrie, am spus NU şi spunem în continuare NU comunismului, alături de dv. ● *Pr. Mehedinţu:* Sunt şi eu fiu de ţăran prigonit. Am fost în noaptea de 21 decembrie pe baricade în Bucureşti şi au murit lângă mine copii. De aceea bătrânii laşi care s-au supus comuniştilor şi apoi s-au lăudat cu sfidare că l-au votat pe Iliescu, nu au dreptul să-i hulească pe tineri. Prin aceasta, ei i-au osândit să trăiască mai departe sub comunişti, care acum o fac pe îngerii şi pe nevinovaţii. Dar satana nu poate deveni înger niciodată. De aceea, trebuie să fim cu grijă de viitorul copiilor noştri. Fiecare dintre noi să fie un apostol, iar preoţii să slujească numai Adevărul. Dumnezeu să vă ajute! ● *Bogdan Niculescu-Duvăz (deputat PD):* În dv. îi salut pe aceia care vor să consolideze proprietatea. Vrem ca împreună cu CD, să facem ca lucrurile să meargă spre bine. Ajutaţi-ne cu voturile dv. ● *Ing. Contantin Cristescu (PNŢCD):* Ţara fierbe ca o oală pe foc şi există primejdia să dea pe afară. Se exercită o presiune mare pentru menţinerea CAP-urilor. Înainte erau 3 mii în ţară, acum sunt 4 mii de aşa-zise asociaţii. O adevărată performanţă. Nu este normal să stăm cu mâna întinsă după ajutoare, când putem produce cât să vindem şi la alţii. ● *Nicuşor Cruceanu (primarul din Bolotești, jud. Vrancea):* M-am luat de piept cu învârtiţii care vroiau să se înstăpânească pe nedrept pe pământurile altora. Prefectura a trimis scutierii împotriva mea. M-a scăpat satul şi am bir... Dar răii nu se lasă bătuţi. Trebuie să ne luptăm să fie dat pământul după dreptate.

Toţi ceilalţi vorbitori care au urmat, s-au referit mai cu seamă la nelegiuirile ce se fac la distribuirea titlurilor de proprietate şi la politica duşmănoasă a guvernului Văcăroiu, care, chiar dacă îi pune în posesie pe ţărani, îi lasă să-l lucreze cu mâinile goale şi îi impune monopolul său, cu ajutorul Agromecurilor.

Din tot ce s-a discutat, a ieşit în evidenţă faptul că din această criză nu se poate ieşi decât pe cale politică, iar ţărănimea are un cuvânt greu de spus. Prin vot.

Dan Bănică

În ţinutul Sălajului, PNŢCD este forţa politică spre care se îndreaptă toate speranţele

După cum am mai anunţat, la Zalău s-a desfăşurat, în organizarea Filialei PNŢCD Sălaj, întâlnirea primarilor, viceprimarilor şi consilierilor Convenţiei Democratice cu preşedintele Ligii primarilor şi consilierilor PNŢCD, dl Iulian Creţu, viceprimarul general al Capitalei cu parlamentarii şi cu conducerea Filialei PNŢCD locale. Întâlnirea a fost impresionantă din punctul de vedere al ziaristului care a descins din Capitală într-o străbunească vatră românească, unde a întâlnit oameni, în majoritate ţărani, care şi-au păstrat nealterate demnitatea, tradiţiile şi limba. Din nefericire, toţi aceşti ţărani, practic fără excepţie, au fost crunt loviţi de imperfecţiunile Legii Fondului Funciar şi, mai ales, de felul în care este ea aplicată. Chiar dacă nu şi-au pierdut mândria de ţărani, locuitorii acestui colţ de ţară sunt vizibil marcaţi de nedreptăţile la care sunt supuşi permanent, pe care le-au etalat cu un remarcabil simţ al dreptăţii şi, ceea ce este de-a dreptul minunat, cu mult umor. Faptul că după ce au bătut la toate uşile Puterii şi ale tribunalelor unde au căutat zadarnic să-şi găsească dreptatea au venit plini de încredere la întâlnirea cu reprezentanţii Opoziţiei are o semnificaţie mult mai profundă decât lasă să se întrevadă.

Proprietatea se moşteneşte ca şi sângele părinţilor, este sacră, este sfântă

Dl senator PNŢCD de Satu-Mare, Vasile Ketiseanu, *după ce a propus ţinerea unui moment de reculegere în memoria primarilor şi viceprimarilor victime ale totalitarismului comunist, a relevat, încă o dată, fenomenul restaurării de tip neocomunist*

"care are supleţea zâmbetului": "Legea 18 este cea mai blestemata lege care a fost votată vreodată în Parlament, concepută parcă numai pentru a produce dezbinare. Proprietatea se moşteneşte ca şi sângele părinţilor, este sacră, este sfântă. Numai prin dreptul lui la proprietate ţăranul român poate reveni la condiţia lui de om, ceea ce înspăimântă Puterea".

Să fim încrezători că lupta împotriva comunismului se va solda cu victoria democraţiei creştine

Din impresionantul discurs rostit de către dl dr doc. Ioan Puşcaş, *preşedintele Filialei PNŢCD Sălaj, spicuim:* "Istoria judeţului nostru în toată desfăşurarea ei a fost un lanţ nesfârşit de oprimări, de dureri şi de revoltă... Sălajul este pământul pe care s-a născut cel mai strălucit bărbat al românilor de pretutindeni - omul care a doborât un imperiu milenar şi care a întregit hotarele noastre - IULIU MANIU... Nu este deci de mirare că judeţul nostru a suferit atât de mult, pentru că şi atunci comuniştii au ştiut, aşa cum bine ştiu şi astăzi, ce-a însemnat pentru ei Sălajul, acest leagăn al neatârnării şi al demnităţii româneşti, a cărui istorie se împleteşte cu istoria ţării şi ai cărui fii se confundă până astăzi cu adevăraţii lor conducători... actuala putere de la noi din ţară poartă stigmatul unei legitimităţi îndoielnice şi se poate spune că noua conducere, având în frunte un vechi activist de partid, nu a făcut nici un secret din faptul că legitimitatea sa se bazează pe strânsele relaţii cu Moscova. În România, PCR-ul nu a fost înlăturat de la putere, iar ceea ce s-a schimbat a fost doar echipa veche, care, aşa cum a spus actualul preşedinte, «a trădat idealurile nobile ale socialismului», cu o echipă nouă, adaptată schimbărilor care s-au produs în Europa de Răsărit... Comuniştii au reuşit într-un timp record să-şi aroge dreptul de a conduce această nefericită ţară, ca şi cum erau democraţi de când s-au născut, uitând că, până mai ieri, erau zbirii unei populaţii îndobitocite de frică, de foame şi de frig. Procesul comunismului a eşuat, ba chiar s-a acoperit de ridicol, iar călăul neamului românesc, generalul Nikolski - responsabil direct de uciderea zecilor de mii de intelectuali de frunte ai neamului românesc - şi-a dat netulburat obştescul sfârşit la el acasă, în patul său, nemaivorbind de alt călău - Alex. Drăghici, care stă liniştit în capitala Ungariei, iar sutele de mii de familii româneşti distruse din cauza lor asistă neputincioase la acoperirea şi protejarea acestor odioşi criminali, de către autorităţile criptocomuniste de la noi.

Rotirea cadrelor şi schimbările se fac în linişte deplină şi, ca să nu zică cineva ca noi românii nu facem schimbări, le facem de la CPUN la FSN, de la FSN la FDSN şi apoi la PDSR şi tot aşa până la victoria finală.

De altfel, aşa după cum vedem, rotaţia se face în paralel cu restauraţia deplină la care din păcate asistă neputincioasă o ţară întreagă: schimbăm prefecţi, primari, directori etc., etc., orice, că doar ne pregătim de alegeri anticipate şi apoi pentru mistificarea lor avem nevoie de oameni de încredere. Avem doar experienţa de la alegerile trecute...

Atraşi în cercul nostru de interese pe cei mai cinstiţi, corecţi dar şi învăţaţi oameni ai satelor şi comunelor noastre, vrednici a fi puşi în fruntea mişcării noastre. Trebuie să ştiţi că actuala putere e împotriva renaşterii gospodăriei ţărăneşti prin întârzierea distribuirii certificatelor de proprietate, prin dobânzile insuportabile, prin preţul lucrărilor agricole şi al îngrăşămintelor, prin Legea impozitului pe venitul agricol etc... Spiritul lui Iuliu Maniu reapare din catacombele suferinţei şi erupe ca un vulcan astăzi reîntors printre noi şi ne spune: Să fim încrezători că vom învinge!

Să fim încrezători că lupta împotriva comunismului se va solda cu victoria democraţiei creştine, căci:

«Cu noi este Dumnezeu».

Suntem extrem de puternici, suntem extrem de prezenţi în realitatea românească

Preşedintele Ligii primarilor şi consilierilor PNŢCD, dl Iulian Creţu, *a propus un* "dialog de la suflet la suflet, de la om la om". *A adus mulţumirile domniei sale gazdelor pentru onoarea de a-l fi invitat în judeţul lui Iuliu Maniu şi al lui Corneliu*

Coposu şi a evocat memoria tatălui său, condamnat la 22 ani de închisoare de către autorităţile comuniste. Ca în toate cuvântările ţinute, dl Iulian Creţu s-a dovedit şi de această dată deosebit de optimist şi de încrezător în forţa PNŢCD: "Suntem extrem de puternici, suntem extrem de prezenţi în realitatea românească. Avem la conducerea noastră cea mai puternică şi cea mai credibilă garnitură de politicieni. Ne trebuie doar unitate şi încredere în viitor. Trebuie să continuăm lupta cu încrederea că vom birui. Nici un război nu se porneşte fără încrederea în victorie. Speranţele noastre şi dorinţa noastră de mai bine stau în mâinile noastre. Trebuie să fim conştienţi că PNŢCD reprezintă singura forţă credibilă, singura speranţă a acestei ţări, singurul partid care va instaura în România adevărata democraţie şi adevărata libertate. Trebuie să fim mândri că suntem urmaşii lui Iuliu Maniu, iar astăzi PNŢCD are în fruntea sa un conjudeţean al dumneavoastră, pe omul politic de excepţie Corneliu Coposu". Referindu-se la activitatea Ligii primarilor şi consilierilor PNŢCD, preşedintele ei, dl Iulian Creţu, a subliniat dorinţa de a îmbunătăţi organizarea, anunţând totodată intenţia de a înfiinţa şi Filiala Sălaj a Ligii.

Mircea Vlad

- va urma -

Conferinţa de presă săptămânală a PNŢCD

După tradiţionala urare de Paşti, adresată ziariştilor, dl senator ***Radu Vasile,*** purtătorul de cuvânt al partidului, a prezentat sumarul subiectelor conferinţei de presă • Dl ***Diaconescu*** a dat citire textului unui protest al parlamentarilor opoziţiei faţă de refuzul autorităţilor de a-i acorda viză de intrare în ţară MS Rgele, "Acesta este cel puţin cinic refuz de patru ani încoace pe care-l face puterea ● Dl ***preşedinte Coposu:*** "Am primit o delegaţie săptămâna trecută a confederaţiilor sindicale, care ne-au prezentat revendicările lor, pe care le-am găsit pertinente, şi au cerut ca acestea să fie prezentate de către partidul nostru, sindicatele luându-se poziţia lor neutrală din punct de vedere politic. Am prezentat aceste revendicări şi CD, care le-a aprobat în unanimitate. Urmează să dăm un comunicat. În zilele de sâmbătă şi duminică, am participat la Sinaia la un simpozion cu tema "Contribuţia monarhiei la făurirea statului naţional unitar român". S-a evidenţiat şi cu această ocazie că opţiunea pentru monarhie nu este o chestiune sentimentală, ci una pragmatică, regele fiind la ora actuală singura persoană apţă să polarizeze toate energiile poporului în vederea ieşirii ţării din colapsul în care se găseşte ● Dl ***Radu Vasile:*** Privitor la dezbaterile la Legea bugetului sunt foarte multe goluri şi nereguli în textul propus. Deocamdată nu pot să vă informez decât că urmează să ne pronunţăm prin vot după ce va veni de la comisiile de specialitate şi că nu vom iniţia *o moţiune de cenzură* ● Dl ***Diaconescu:*** În nici un caz, nu vom vota *pentru,* ci numai împotrivă sau ne vom abţine ● ***R. Vasile:*** Se preconizează lansarea unui împrumut de 900 miliarde lei care nu va găsi cumpărători de bonuri de valoare şi atunci povara va fi suportată tot de către populaţie prin măsuri inflaţioniste. Pe de altă parte, Guvernul continuă să subvenţioneze domenii care nu au şanse de supravieţuire ● Dl ***Mircea Ciumara:*** Am fost la Bonn într-o vizită parlamentară a grupului de prietenie româno-german şi cu această ocazie am vrut să ştiu ce soartă va avea România în condiţiile extinderii puterii Rusiei în Moldova şi Serbia. Am aflat că germanii sunt deosebit de interesaţi de România şi în mod special de Dunăre. În ce priveşte Bugetul, eu voi vota numai împotrivă. Politica guvernului în finanţarea administraţiei locale este centralizată, distribuind banii cum vrea el, lăsând în schimb întreţinerea unor activităţi importante de asigurări sociale şi pe acelea de sănătate în seama consiliilor locale, care au resurse foarte mici ● ***Radu Vasile:*** Respingerea de către grupul deputaţilor majoritari a proiectului de lege care prevedea pensionarea înainte de termen a persoanelor care, aflându-se la sfârşitul carierei, dacă ar intra în şomaj nu ar mai putea să se integreze, le vădeşte demagogia şi contrazice spiritul social-democraţiei pe care o trâmbiţează.

În încheiere, dl *Iulian Creţu,* viceprimarul Capitalei, a făcut cunoscut presei că la nivelul Capitalei s-a luat iniţiativa construirii primelor locuinţe ieftine (*civilizate*). De asemenea, a mai informat că PNŢCD face demersuri pentru recuperarea caselor memoriale de la Bădăcin şi Dobreşti ale lui Iuliu Maniu şi respectiv Ion Mihalache.

Dan Bănică

ISTORIA PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC (XVIII)

Fuziunea Partidului Naţional cu cel Ţărănes

După alegerile din mai 1920, nimeni nu mai putea contesta existenţa Partidului Ţărănesc în Vechiul Regat şi Basarabia ca cea mai puternică realitate politică. Ideea unui partid ţărănesc ca partid de clasă se extinde şi dincolo de Carpaţi şi cunoaşte primul succes la Arad. La alegerile parţiale de la Arad, candidatul Partidului Ţărănesc, un necunoscut, fără nici o calitate care să-l impună atenţiei alegătorilor, fără să fie susţinut de un partid organizat, a întrunit îndoitul voturilor obţinute de candidatul Partidului Naţional, care nu era altul decât Ştefan Ciceo Pop. Iuliu Maniu a înţeles acest avertisment şi după evenimentele din 1926, dând câştig de cauză "chemăriştilor", a decis fuziunea cu Partidul Ţărănesc.

Noul partid, sub denumirea de "Partidul Naţional Ţărănist", devenea cea mai puternică forţă electorală. În noul partid format, predomină tendinţele burgheze asupra ideologiei ţărăniste. Preşedinţia revenea lui Iuliu Maniu, iar secretariatul general lui Virgil Madgearu, cel mai hotărât susţinător al contopirii celor două partide. Formarea, pe judeţe, a comitetelor noului partid nu a întâmpinat dificultăţi prea mari. În ţinuturile de dincolo de Carpaţi, ţărăniştii şi-au sacrificat începuturile de organizare, iar în Vechiul Regat au cedat naţionalii. Partid organizat, cu cadre puternice, era doar Partidul Liberal, care, în opoziţie, a obţinut doar 7 deputaţi. Această lipsă de popularitate era însă compensată printr-o puternică organizare financiară şi economică. Întreg creditul ţării se găsea în mâinile Partidului Liberal, iar prin posturile de comandă ce le deţinea în Banca Naţională, practic controlau volumul de afaceri al fiecărei bănci. Trecutul istoric al acestui partid care se confunda cu formarea României moderne, cu toate că trecea printr-o vizibilă neîncredere a masei electorale, rămânea singurul partid politic care putea să ţină cumpănă Partidului Naţional-Ţărănist, acum în culmea popularităţii.

Guvernul generalului Alexandru Averescu din primăvara anului 1926 ar fi putut continua dacă nu intervenea boala regelui Ferdinand, al cărui sfârşit era de aşteptat, precum şi unele zvonuri că parlamentul averescan ar intenţiona să anuleze actul din 3 ianuarie 1935 privind îndepărtarea prinţului Carol de la succesiunea tronului, operă a lui Ionel Brătianu.

Ca ministru de interne, Octavian Goga începe o campanie împotriva presei din Sărindari - "Adevărul", "Dimineaţa" şi "Lupta". Directorii de ziare întreprind o acţiune de solidarizare şi protestul lor este folosit pentru acoperirea unei operaţii de culise, aşa că nimeni nu a protestat la căderea guvernului Averescu, operă a deciziilor camarilei. Octavian Goga a fost ţinta celor mai violente atacuri, ispăşind astfel uşurinţele abuzive ale anturajului său.

Se formează un guvern de tranziţie, prezidat de Barbu Ştirbei, a cărui menire era să înlesnească trecerea la un guvern pur liberal. După numai 10 zile, se formează noul guvern, prezidat de Ionel Brătianu, având trei prezenţe străine: Constantin Argetoianu, părăsind Partidul Naţional Ţărănist; dr. N. Lupu - care după fuziune îşi formase un partid pur ţărănist - şi Ştelian Popescu, care aduce ca aport ziarul "Universul". Se voia a se da aparenţa unui guvern de coaliţie, însă cei trei nu reprezentau nici un curent de opinie publică. După numai câteva zile, regele Ferdinand moare, iar Ionel Brătianu formează regenţa din: prinţul Nicolae, patriarhul Miron Cristea şi Ion Buzdugan, preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie.

Moartea neaşteptată a lui Ionel Brătianu - decembrie 1927 - prevestea o scurtă durată a guvernului Vintilă Brătianu.

Începând cu primăvara anului 1928, Partidul Naţional Ţărănist începe campania de răsturnare a Partidului Liberal, faţă de care opinia publică era profund ostilă. Cu toate meritele, acest partid acumulase nemulţumirile populaţiei din cauze psihologice şi cauze economice. Masele nu-şi dau seama de dimensiunile unor realizări politice; ele reţin, însă, afectiv, toate suferinţele impuse de eforturile făcute. De aici ostilitatea ţării faţă de Partidul Liberal şi popularitatea prinţului Carol. Or, moartea lui Ionel Brătianu a dat tuturor forţelor politice sentimentul unei eliberări de sub un tutore, care din 1926 devenise apăsător. În schimb, Partidul Naţional Ţărănist se identificase cu toate aspiraţiile mulţimii; în special în părţile Transilvaniei.

În toamna anului 1928, Adunarea de la Alba-Iulia a avut caracterul unui ultimatum adresat Regenţei, care încredinţează la scurt timp lui Iuliu Maniu formarea Guvernului. Era recunoaşterea celui mai puternic curent de opinie ce a existat între 1918 şi 1928, victoria în alegerile din decembrie 1928 fiind covârşitoare (cu un procent de 78%).

Care era ideologia Partidului Naţional Ţărănesc la preluarea puterii în 1928? La acea dată, ideologia partidului era un amestec de ideologie liberal-burgheză şi ideologie ţărănistă, cu tot ce implică conceptul unui partid de clasă. O dată ajuns la putere, Partidul Naţional Ţărănist trebuia să definească conţinutul ideologic, naţional-burghez sau naţional-ţărănist? "Ce-o să fie, ce-o să fie, căciulă sau pălărie?" circula un refren printre ţărănişti.

Factorul decisiv trebuia să fie, în mod firesc, Iuliu Maniu, care se bucura de un imens prestigiu în faţa opiniei publice. Format în spiritul liberalismului clasic, unde lupta Partidului Naţional era o luptă naţională a poporului român pentru cucerirea unor drepturi politice şi nu economice, Iuliu Maniu nu putea concepe ideea unui partid de clasă. El avea o totală oroare pentru ideea de constrângere, de mutilare a libertăţilor publice. De aceea, era logic ca Iuliu Maniu să fi fost refractar ideii transformării partidului după fuziune, într-un partid de clasă, sau având un accent ţărănist prea puternic. Pentru el, fuziunea a avut un singur rost: să asigure noului partid o cât mai mare bază electorală.

Pe de altă parte, printre conducătorii Partidului Ţărănist se găseau elemente de prestigiu, care ar fi vrut să dea partidului ieşit din fuziune un program agrar, să-l facă o forţă capabilă să apere ţărănimea contra predominării burgheze. În ramura ţărănistă nu exista o ierarhie bine stabilită. Desigur, Ion Mihalache, care simboliza clasa ţărănească prin linia dreaptă şi dârză a caracterului său, se impusese ca o mare autoritate. Dar nici autoritatea lui Constantin Stere, ca teoretician al democraţiei ţărăniste nu era pusă în discuţie. Alături de el se găsea puternicul bloc al ţărăniştilor basarabeni. Urmează alte personalităţi ca Grigore Iunian, care aducea în viaţa politică o exemplară corectitudine; Virgil Madgearu, cu energia lui organizatoare şi capacitatea de muncă; Ion Răducanul din generaţia de economişti formaţi la universităţile germane şi bun prieten al lui Ion Mihalache.

Cum s-a manifestat guvernarea naţional ţărănistă? În ziua preluării puterii, Partidul Naţional Ţărănist se găsea în faţa celor mai teribile scadenţe: realizarea făgăduielilor făcute în cursul atâtor ani de opoziţie. De la martie 1920, atât Partidul Naţional cât şi cel Ţărănesc se găseau ca opozanţi ireductibili în Parlamentul Averescu 1920-1921; în Parlamentul liberal 1921-1926; în Parlamentul Averescu 1926-1927; în Parlamentul liberal 1927-1928. În toate aceste legislaturi, prin acerba lor critică, cele două partide au stimulat speranţe, au dat maselor speranţe, atât micilor

proprietari agricoli cât şi restu[illegible] lor proprietari. Toţi aceştia a[illegible] mare schimbare în politica eco[illegible] căci de la 1919 producătorii agr[illegible] portau toate greutăţile unui [illegible] protecţionist în favoarea industr[illegible] taxa de 100 de mii de lei la vag[illegible] grâu exportat şi ceva mai puţi[illegible] rumb a dus la ruinarea acestor [illegible] cători. Or, baza electorală a Pa[illegible] Naţional Ţărănist o forma[illegible] producători agricoli şi, deci, [illegible] aşteptat o schimbare a politici[illegible] mice în sensul sprijinirii sub t[illegible] mele a agriculturii. Aceste tax[illegible] înlăturate complet până în 193[illegible]

Partidul Naţional Ţărănist [illegible] datorită unei nenorocite coinci[illegible] faţa unei crize agricole mondi[illegible] s-a manifestat prin scăderea [illegible] preţurilor, în special la cereale. [illegible] criză i-a găsit pe agricultori deja [illegible] din cauza taxelor la export. Cri[illegible] colă mondială a avut la bază do[illegible] supraproducţia din America, C[illegible] Argentina, precum şi dumping[illegible] tic, în timpul când în URSS p[illegible] fost decimată de foamete. S[illegible] preţurilor a fost aşa de mare, c[illegible] era nevoit să lucreze în pierder[illegible]

Fără îndoială, la preluarea [illegible] 1928, guvernul naţional-ţărăni[illegible] responsabil de situaţia dramati[illegible] se găsea ţăranul român, situ[illegible] tată în absenţa unei politici e[illegible] corespunzătoare intereselor ţăr[illegible] însă, de arătat în ce măsură er[illegible] maselor de agricultori.

Senator Adrian [illegible]

- Va urma -

Nucşoara a mai pierdut un erou...

Ţinutul muntos al Muscelului argeşean, pe valea râului Doamnei, a fost zona celei mai puternice şi mai îndelungate rezistenţe anticomuniste din toată Europa răsăriteană. Prin aceste locuri pitoreşti, intrate în istoria aspră a neamului, atât bărbaţii cât şi femeile au luptat cu dârzenie şi curaj împotriva regimului comunist instalat postbelic de lacheii lui Stalin, jertfindu-şi viaţa fără preget sau înfundând puşcăriile gulagului autohton, supuşi fără vină torturilor crunte, umilinţelor nemăsurate şi stigmatului public nemeritat. Printre aceşti eroi s-a numărat până mai ieri şi AURICA COSTEA NĂNĂU din Sboghiţeştii Nucşoarei; până mai ieri pentru că, din nefericire, în ajun de Paşte, boala grea a răpus-o pe această vitează femeie care a depus jurământ de credinţă colonelului Arsenescu şi a cunoscut din plin, timp de opt ani, infernul concentraţionar de tristă amintire de la Piteşti, Jilava şi Mislea, pentru că nu s-a pus în slujba unui regim politic abominabil ale cărui numeroase relicve mai apasă şi azi pe grumazul ţării.

Alături de membrii familiei şi de localnici, au condus-o pe ultimul drum, dnii *Sergiu Rizescu*, preşedintele Filialei Argeş a Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, deputat PNŢCD, *Eugen Olteanu, Petre Amza, Constantin Puiu Popescu*, membri ai acestei organizaţii, precum şi dna *Lavinia Vlăduţi*, toţi patru consilieri ai Convenţiei Democratice. În cuvinte since[illegible] ţionante, aceştia au omagiat [illegible] puterea de sacrificiu ale *A[illegible] nău*, care, alături de alte [illegible] toare anticomuniste muscel[illegible] *Maria-Plop Arnăuţoiu, Mari[illegible] nu, Elisabeta Rizea, Laur[illegible] Marina Chirca*, şi-a înscri[illegible] pentru totdeauna, în carte[illegible] nefalsificată a patriei. Dum[illegible] odihnească!

Adrian S[illegible]

cronica TV

..."Ce-i de făcut?!"...

Scăpat cu bine de ouăle pascale ale măicuţelor de la Ţigăneşti, pe care le-a ciocnit cu oul prezidenţial, de neräpus, ales-realesul a pus de o vizita de lucru în Călăraşi. Să nu se plângă "o anumită parte a presei" că şade "retras" la Cotroceni, sau băntuie numai peste ţări şi mări, cu ramura de măslin a păcii, cu care l-a "încoronat" de ziua domniei sale, un vechi cunoscut de prin părţile leşilor. Şi ce-a făcut la Călăraşi şi ni s-a arătat pe micul ecran, face peste tot pe unde poposeşte să ia pulsul ţării: a dat sfaturi şi la zootehnie, şi la adunaţii de la primărie şi la adusii de bunăvoie în faţa primăriei cărora le-a vorbit despre greutăţile prin care trece ţara în drumul ei neabătut spre economia de piaţă şi despre cum a prins să se "redreseze" industria, care stă mai bine decât "în aceeaşi perioadă a anului trecut" etc... etc Şi "implementat" imediat după vizita prezidenţială, ce eroare de paginaţie realizatorilor "actualităţilor", ministrul industriilor sublinia că industria grea stă mult mai prost cu rezultatele decât "în aceeaşi perioadă a anului trecut"! Acum, pe cine să crezi? Oricum, de viaţa asta roz, parfumată cu miroazna de trandafiri, a "emanată" de crenguţa PDSR-ului, care ne conduce din victorie în victorie, îţi vine să-ţi iei lumea în cap! • De agricultură s-a ocupat, evident într-o şedinţă, însuşi ministrul Ion Oancea, uns în ramură şi blagoslovit cu zece hectare de teren "moştenit" de la părinţi şi "strămutat" "tomnai" la Băneasa de Giurgiu, să fie mai aproape de casă. Să nu-l omoare drumurile între minister şi tarla, când merge la prăşit! Că bieţii ţărani au fost puşi în posesie la distanţă de zeci de kilometri, ce mai contează! Şi de la amintita şedinţă de lucru aflăm cum se ocupă ministerul de laptele secat din ugerul văcuţelor muritoare de foame, cum au grijă de pâinea noastră cea de toate zilele, care în curând va da în spic. Că orzul a şi dat şi ni se arată la TV, după un vechi obicei, cum i-au crescut mustăţile şi cum a "înfrăţit" grâul aşa cu două mâini în prim plan care resfiră, cu îndreptăţită mândrie de ţăran, smocuri smulse din lanurile care întotdeauna promit mult, până la treierat! Că dacă "actualităţile" au redevenit "telejurnal", e păcat să ne pierdem tradiţia! • Şi ca să vedem cum au mai rămas unii credincioşi "idealurilor perene ale socialismului", reporterii telejurnalului au ţinut să fie prezenţi de 1 Mai, "ziua internaţională a celor ce muncesc", în sfânta zi de Paşti, la mormântul împuşcaţilor, să vadă întreaga ţară, cum, cu nerusinare, "Partidul Renaşterii Naţiunii Române" (oare câţi membri o fi numărând?) a dezvelit două plăci comemorative. Pe a dărâmătorului de datini şi biserici am putut citi". "Ai fost, eşti şi vei rămâne, cel mai mare erou al naţiunii române"! întru ostoirea sufletească a barzilor de Bârca şi Butimanu, cât şi a nostalgicilor comunismului, care, iată, au reînfiinţat PCR-ul cu secera şi ciocanul. Ce ţi-e şi cu "idealurile astea perene" domnule! • "Ce-i de făcut?" Neliniştitoarele anchete care dezbăteau problemele arzătoare şi dureroase ale "tranziţiei" noastre spre democraţie, ce-şi găsiseră locul în emisiunile postului naţional de televiziune sub genericul întrebare, iată, vor lipsi de pe micul ecran; toţi realizatorii incomozi şi de marcă, transferându-se la Tele 7 ABC. Aşadar, conducerea de la etajul unsprezece nu va mai avea insomnii. A dat-o pe programul de vară, care, nu-i aşa, trebuie să ne "răcorească" dacă vor da "căldurile". Şi să nu creeze probleme cu telefoane pe firul scurt de la cucuveni! Să se mai termine o dată cu "restauraţia" asta! Că-i "continuitate" curată! Că a trecut timpul "puloverelor revoluţionare!" Acum, în toi e eşalonul doi! Care nu mai poate decât în Vectra şi Mercedes - Benz. Sau mai bine cu hărzobul! Că îngâmfarea, nerusinarea şi nesimţirea au numitor comun: setea de putere! De care s-a "lovit" însuşi domnul Antonie Iorgovan, cel care ne-a blagoslovit cu "minunata" Constituţiune! Din care a "degustat" şi domnia sa o fărâmiţă! Mă întreb numai de ce "întâmplarea" care-l are "erou" pe preşedintele Camerei Deputaţilor, Adrian Năstase şi care s-a petrecut la Herculane în urmă cu un an, l-a "deranjat" tocmai acum. Şi-mi răspund că o fi vreo "sarcină cu plăcere" dinspre Cotroceni, întru "retezarea" avântului posibilului viitor candidat la preşedinţie! Că prea şi-a luat-o în cap! • Ce-i de făcut?! TVR-ul nu suspină după teleaştii plecaţi. Printr-un "la loc comanda" vechii şi obedienţii "realizatori" vor ieşi cu siguranţă de la doseală. Vor tâşni în faţă cu anchete despre false probleme şi acelea prost realizate profesional. Emisiunile ce ridică grele semne de întrebare, că nu se poate chiar fără, vor fi programate, aşa, pe la ora 17 sau, mai bine, pe programul II, precum emisiunea dlui Vartan Arachelian, din 9 Mai "Încotro România!" Şi din când în când, pe la miezul nopţii..."insomniile românului!" Aşa ne trebuie!

Rodica Rarău

P.S. *Într-un interviu cu dl George Borcescu, dătătorul de insomnii al puterii, plecat împreună cu cei mai buni realizatori la Tele 7 ABC, mă întrebam dacă cele trei luni de tăcere, până la prima emisiune a noului post, n-ar fi o manevră "înţeleaptă" a celor carè manipulează destinele ţării de aproape cinci ani. Urmărind schema noului Program al TVR nu mai am nici o îndoială. Mă întreb numai ce speranţe ne putem pune în Tele 7 ABC. Îi aşteptăm pe colegii noştri să-şi intre "în mână" şi în pâine. Cu curajul pe care l-au dovedit şi până acum.*

"Periferia" societăţii româneşti

În ultimul dialog televizat, purtat cu dl Emil Constantinescu, dl Adrian Năstase a caracterizat "Manifestul pentru Salvarea României" (lansat de Convenţia Democrată) ca fiind adresat "periferiei", societăţii româneşti.

Uneori am gustat din plin "glumele" preşedintelui Camerei Deputaţilor, dar în privinţa "periferiei" societăţii noastre, am încercat doar un gust amar şi m-am grăbit să recitesc atent Manifestul C.D.R., pentru a înţelege mai bine cui anume era acesta adresat. Din reexaminare au rezultat următoarele grupări socio-profesionale vizate direct de apelul ferm al Convenţiei Democratică:

a) *Cetăţenii nedreptăţiţi de o justiţie* lentă, părtinitoare şi puţin eficace.

b) *Locuitorii aşezărilor administrative* comune, oraşe, municipii) sabotaţi continuu de actuala putere prin:

1) Refuzarea (timp de 4 ani) a unor legislaţii de gospodărire locală şi de localizarea fondurilor minimale pentru bunul mers al acestor aşezări.

2) Plasarea peste instituţiile primăriilor şi ale consiliilor locale a unor foruri (prefect, servicii centralizate) care să stăpânească şi să timoreze orice iniţiativă specifică.

c) *Ţăranii*, care în buna lor credinţă activă au votat în sprijinul puterii, iar acum, când nu au acte de proprietate pentru pământ şi nici înlesnirile cuvenite pentru mecanizări, îngrăşăminte, erbicide şi irigaţii, sunt concuraţi la sânge de IAS-uri şi primesc impozitări anticipate pentru ceva care nu le aparţine încă.

d) *Muncitorii*, care de asemenea au acordat o mare încredere actualei puteri, se află acum în faţa valurilor succesive de şomaj, fără o protecţie socială eficace şi fără a beneficia de privatizări mici şi mijlocii suficiente, capabile să absoarbă forţa de muncă disponibilizată de la întreprinderile nerentabile.

e) *Tinerii* (elevi, studenţi şi absolvenţi), şomeri în bună parte chiar de la intrarea în viaţa activă, suportă din plin toate avatarurile acestor ultimi ani, fără speranţă de rezolvare (exceptând poate o emigraţie riscantă).

f) *Intelectualii* din domeniile culturii, învăţământului, sănătăţii, cercetare-dezvoltare, aduşi în situaţia dispariţiei prin salarizări derizorii, şomaj, blocaj generalizat ş.a.

g) *Militarii Armatei Române*, marginalizaţi, fără dotările necesare, dar suportând presiuni politice care le afectează demnitatea.

Epuizând această enumerare, te întrebi contrariat ce mai rămâne în afara "periferiei" din societatea românească? Dacă toate aceste categorii sunt în viziunea dlui Năstase "periferice", cine alcătuieşte atunci nucleaul, *elita* ţării noastre? Făcând diferenţa, rezultă un singur răspuns posibil:

ELITA ROMÂNIEI este chiar PUTEREA ACTUALĂ, adică mai clar NOMENCLATURA cu cele două braţe lungi ale sale: gospodăria de partid şi aparatul de represiune, ambele diversificate şi cosmetizate excelent, astfel încât oamenii simpli din interiorul ţării sau organismele internaţionale aproape că nu le mai pot recunoaşte.

Gravitatea afirmaţiei publice a dlui Năstase rezidă atât în sfidarea aruncată prezentei societăţi româneşti, cât mai ales în mentalitatea prin care prelungeşte o stare de fapt învechită.

Nu este greu să ne amintim ce a însemnat ELITA ROMÂNIEI până la ocuparea definitivă a ţării, după 1947.

Profesori universitari celebri predând la mari universităţi europene şi americane, ziarişti de prestigiu, scriitori şi juristi de valoare, medici şi militari renumiţi, politicieni rutinaţi şi plini de fineţe, erau cu toţii oameni de caracter şi patrioţi adevăraţi, alcătuind o minunată coloană vertebrală a ţării.

Dar, după alungarea Suveranului, Stalin i-a cerut lui Dej să facă un CANAL şi să extermine acolo intelectualitatea românească. Acest ordin mărşav a fost executat prompt, aşa încât sute de mii de victime (majoritatea fiind din această ELITĂ adevărată) şi-au găsit sfârşitul în gulagul românesc, de la Sighet la Poarta Albă.

Vidul intelectual astfel apărut a fost umplut de ocupanţi prin promovarea la nivel de nouă "elită" *a periferiei societăţii româneşti din acea vreme* (incultă, dar obedientă) împănată pe ici, pe colo cu puţinii colaboraţionişti mai cititi, disponibili (Sadoveanu, Parhon). În acest fel a fost creată prima generaţie a nomenclaturii autohtone. După revoluţia din decembrie '89, situaţia s-a perpetuat fie direct (Bârlădeanu, Brucan) fie prin filiaţie (copii, gineri, nepoţi ş.a.). Lângă morţii anilor '40 şi '50 s-au aşezat şi morţii anilor '89 şi '90. Lozincile anilor '40 de felul "Moarte intelectualilor" şi "Moarte studenţilor" au fost reluate identic în ianuarie - iunie 1990, la fel ca şi atitudinea şi calomniile de provenienţă sovietică împotriva Monarhiei Române. Ceea ce este valabil în algebră se aplică şi în istoria politică: două cantităţi egale cu a treia sunt egale între ele.

"Periferia" anilor '50 a transmis descendenţilor de azi nu numai setea de putere totală, absolută, dar şi povara faptelor nelegiuite, amplificate pe parcurs.

Cu diplomaţia ce-l caracterizează, dl *Emil Constantinescu* a evitat sancţionarea promptă a gafei dlui *Năstase*, tot aşa cum a preferat să nu discute nici greşelile de aritmetică făcute de acesta la referirile despre buget şi impozitare. În faţa dlui Emil Constantinescu, profesorul universitar care l-a menajat cu mult tact, dl preşedinte al Camerei Deputaţilor a pierdut la puncte, dar în faţa telespectatorilor, domnia sa a pierdut net prin lipsă de respect.

Ulm Ion Păunel
ALCI - RTV

www.dacoromanica.ro

Matematica demonului meschin

Noua premieră a teatrului Odeon, "Demonul meschin" - o adaptare după romanul lui *Feodor Sologub*, dramatizată şi regizată de *Adrian Giurgea* - este o piesă care, dacă ar fi fost reprezentată cu câţiva ani în urmă, ar fi creat prilej de nelinişti şi o stare de primejdii latente. Atunci ar fi fost receptat mai ales ca un spectacol politic cu ţintă directă, un bal cu măşti transparente.

Acum, spectacolul la care Adrian Giurgea s-a gândit vreme de 17 ani, capătă adâncime şi conotaţii filosofice mai acum, utilizarea lor este perfect justificată pentru a sublinia echilibrul acestei montări. Este, deci, o sumă de relaţii biunivoce între personaje şi întruchiparea lor scenică în creaţiile unei trupe de actori care ştie că rolurile mari sunt cele bine jucate şi înţelese, fie ele principale *(Şerban Ionescu, Camelia Maxim)*, secundare *(Radu Amzulescu, Simona Gălbenuşă)* sau episodice *(Adriana Trandafir, Gelu Niţu)*. Apoi, termeni ai unei proporţii fine: muzica lui *Mircea Octavian* şi luminile lui *Andy Pelizaru* potentează scenografia inspirată

profunde, căci impactul nu se mai limitează strict la o raportare politică directă, ci se ridică spre general, se înnobilează cu aura tragică a suferinţei proprii omului, devenind o mărturie a acesteia.

Vorbind despre o lume, sau fragmente de lumi, ce se zguduie, se chinuie şi se contorsionează, cu personaje pe marginea prăpastiei sau a disperării, despre delaţiune şi degradare, cu toate acestea, reprezentaţia reuşeşte să fie perfect echilibrată. Unitar şi închegat "Demonul meschin" este printre acele rare montări ale scenelor noastre care aliniază la pragul de sus al performanţei toate părţile sale componente, ce devin parcă instrumente ale unei orchestre, unindu-şi sunetele într-o simfonie dirijată cu inteligenţă, cu talent şi cu suflet de regizorul Adrian Giurgea.

Dar, dacă acceptăm că alături de muzică şi de alte arte, teatrul a împrumutat de mult limbajul matematicii, revalorizând şi dând noi sensuri termenilor ei specifici, şi sugestivă a lui *Constantin Ciubotaru*. Costumele-simbol ale *Ancăi Pâslaru* şi machiajul-semn al *Lidiei Bocănescu* par legate printr-o relaţie de reciprocitate. Şi prin toate acestea, alături de ele, deasupra lor, ca un liant - măiestria regizorală, semnătura lui Adrian Giurgea, ce le adună, le dă substanţă, le direcţionează.

Totodată însă, spectacolul este un avertisment pentru o lume nevindecată încă, în care nostalgii demonice şi interese meschine luptă împreună să reaşeze răul la baza societăţii. Să nu uităm că "Demonul meschin" este, aşa cum afirma regizorul său în Canavaua Odeonului, o necesitate, o mărturie despre "răul vieţii de fiecare zi, răul lipsit de măreţie, răul fără aura sa luciferică, răul fără Dumnezeu într-o lume care-l invocă până la greaţă, continuu, în toate limbile, în toate credinţele, deodată, asurzitor".

Anca Rotescu

"Limba noastră-i limbă sfântă"

De la "dumneavoastră" la "tine" uitând de "dumneata"

"DUMNEATA sau TU - nici eu nu ştiu cum e mai bine", aşa sunau primele versuri ("retuşate" în "iepoca de aur") ale cunoscutului şlagăr ''DUMNEATA MADAM" de ION VASILESCU. Şi dacă "dilema" autorului acestei variante "socialiste" n-a căpătat atunci nici un răspuns, ea a fost rezolvată în "democraţia originală", prin intermediul unor tele-reporteri sportivi, dar - mai ales - al unor prezentatori de jocuri şi concursuri TV, care-şi tutuiesc interlocutorii, de parcă s-ar cunoaşte de când lumea! Şi aceasta, nu numai când se adresează unor tineri, ci şi când vorbesc cu persoane mai în vârstă. Excepţia (din fericire!) o face Eugen Cristea, care - departe de a avea "manierele" mascotei sale - este foarte politicos cu participanţii la concursul "Feriţi- vă de măgăruş"! În schimb, din păcate (pentru ei!), Horia Brenciu, Adrian Cristea şi Leonard Miron ("uitând" ori neştiind că DUMNEATA - pronume de politeţe propriu limbii române, provenit din străvechiul DOMNIA TA ... vorbirii o notă mai puţin protoc... NU lipsită de politeţea ele... specifică poporului nostru), îi tu... concurenţi, deşi aceştia nu le... (conform regulamentului) nici... nici rude!

"Confuzie" voită, dar inac... căci una este să li se a... (convenţional) pe "numele mic"... altceva este să "uite" de e... autohtonului ''DUMNEATA"... vorbească, ireverenţios, cu "TU"... că "bieţii" concurenţi le... "domniilor lor" cu DUMNEAVO... netrecându-le prin cap să le răs... aceeaşi monedă, adică să-i tutui... O explicaţie a acestui prost o... tutui pe oricine ar consta în influ... engleze, care n-are pronume de... care este la modă şi care o uzur... naţională! Dar, vorba mare... Tănase: "Până când, măi, până c...

Prof Gh. Co...

Ce spunem procesului comunist de intoxicare dezinformaţională?

Informaţia acţionează, prin natura sa, ca un ser fiziologic. Fertilizează gândirea, orânduieşte zestrea de cunoştinţe, se tezaurizează în bun propriu, exercită o forţă magnetică de acumulare a noi cunoştinţe, îl verticalizează pe om, îl individualizează.

Dimpotrivă, omul neinformat, omul alimentat de zvonuri, cu informaţii mistificate, se desindividualizează, se contopeşte în medii uşor de manipulat. Comunismul s-a instaurat tocmai printr-un uriaş proces de intoxicare dezinformaţională transformând pe oameni în mase fără busolă, ca să se mişte uşor la semnalul propagandiştilor agramaţi. În acest scop, prin Cominform, de la Moscova s-au stabilit şi difuzat conspirativ, pe întreagă reţeaua partidelor comuniste, directive obligatorii ca în toate ţările neruse să se pună frână dezvoltării intelectuale a popoarelor captive. Acestea trebuiau formate în concepţia că cei mai mari oameni de cultură, ştiinţă, cercetare, performanţă tehnică, etc sunt ruşii. Urmare acestor directive obligatorii, au fost pauperizate manualele şcolare şi cursurile universitare, completându-se cu discipline marxist-leniniste. Pentru ca să nu se observe asemenea mutilare intelectuală, s-a umflat acea perdea de fum a euforiei că "oamenii muncii" - îndeosebi proletariatul cel mai puţin educat şi instruit - sunt totul, ei au rolul conducător în societate, ei făuresc tehnica, ştiinţa şi cultura, ei impun ritmul dezvoltării societăţii umane, ei sunt stăpâni pe natură şi pe legile ei, pe cosmos chiar, însă numai sub conducerea partidului comunist. Fără recunoaşterea fără şovăire a rolului conducător al p.c., masele nu înseamnă nimic. La noi, uriaşa pauperizare intelectuală a presupus decapitarea neamului de marile sale valori. Cei ce se aflau încă în viaţă erau forţaţi la înfometare exterminantă sau chiar la închisoare, alţii fiind încătuşaţi în exprimarea valorii lor. În schimb a fost invadată conştiinţa oamenilor cu "teorii şi teze nemaipomenit de înaintate" ca bază a formaţiei intelectuale. Să exemplificăm.

1. Poporul era îndoctrinat cu *ideia că în orânduirea capitalistă sunt două culturi, una a proletariatului, iar alta, a burgheziei*, culturi opuse după profilul acestor clase antagonice. Asemenea "teză" era şi falsă şi ridicolă. Tot omul afla că populaţia ţărilor capitaliste se bucura de cultura, ştiinţa şi creaţia performantă a propriilor săi fii care, la rândul lor, erau sponsorizaţi de marile unităţi industriale, funciare, bancare, singurele în stare să le asigure baza material - financiară de lansare a acestei elite intelectual - ştiinţifice. Realitatea este că tocmai comunismul a creat omul cu două feţe: una era faţa omului, conştiinţa lui, în relaţiile intime cu prietenii, când persiflau comunismul în fel şi chip, apoi cu totul altă faţă avea acelaşi om când intra la învăţământul de partid, unde, forţat să fie conformist, debita texte şi lozinci de care el însuşi era dezgustat. Aceasta se petrecea cu precădere între membrii de partid obişnuiţi, nu între bolşevicii trădători din pârghiile centrale.

2. O altă teză, la fel de năstruşnică, era aceea că *nu conştiinţa oamenilor le determina viaţa materială, ci viaţa materială le determina conştiinţa.* Însă creştinul nostru cunoscând din Biblie că "Cuvântul trup s-a făcut", intuia corect că mişcarea se desfăşoară de la spirit la materie. Nu materia zideşte spiritul, ci spiritul zideşte materia. Operând cu cantităţi, forme, dimensiuni, distanţe, viteze etc... prin matematizare omul spiritualizează materia, o face să poarte pecetea intuiţiei şi inventivităţii lui. Ca urmare, sporirea intelectualizării, prin investiţii în învăţământ şi cultură, duce la performanţe nelimitate în timp şi spaţiu. Exemple ne oferă ţările avansate, sub ochii noştri.

3. S-a făcut multă vâlvă asupra "teoriei leniniste a reflectării" potrivit căreia *cunoaşterea este reflectarea... materiale în conştiinţa oamenilor...* omenirea a trecut de prea mult ti... cunoaşterea senzorială la cu... raţională. Teoria reflectării le... un mare furt intelectual. Cu do... ani în urmă, ideea era form... didactic: nihil est in intellectu q... prins fuerit in sensu = nimic n... bagajul nostru de cunoştinţe ca... fost mai întâi în simţuri. Şi i... XX, un "titan" al comunismului... această idee ca propria sa "... genială". Diversiuni de asemen... mai vedem şi astăzi. Într-o de... TV., un academician, promov... serviciile aduse comu... postceauşist, susţinea că "... inteligent nu trebuie înlăturat, n... cruciadă împotriva lui"... În rea... un om dotat cu inteligenţă n... diletant, nu se limitează la o ... ambiguă, pentru că inteligen... însăşi proprietatea magnetică de a... a noi şi noi cunoştinţe, ajungând... omul inteligent să detec... periculozitatea diletantului. Pe d... inteligenţa este aceea care îl co... incapacitatea autoevaluării... imoralitatea cu care pre... competent a fi chiar şef peste c... pregătiţi profesional, şiret... foloseşte limba de lemn, vicle... linguşeşte pe superiori pentru ... indecenţa cu care năpăs... subordonaţi pentru a-i umili ... Intelectualizarea grabnică a p... mai năpăstuite şi defavorizate... lor cu informaţii corecte, cu... necesare, se impun cu mare ... Aceste pături, ajungând să jude... lor, în preajma alegerilor nu s... lăsa păcălite de campanii f... denigrări, diversiuni, minciun... aruncate tot asupra celor care ... au suportat o jumătate de vea... descifreze promisiunile ... zâmbetele strategice, patrio... vinderea conştiinţei naţio... păstrarea scaunelor.

Abia atunci am putea s... acestor mulţumi cuvintele ... "de n-aş fi venit şi nu le-aş fi v... nu ar avea "(Ioan 15,22).

Pr...
Paroh...
"Domniţa Bălaşa"...

Carnet plastic

Florian Calafeteanu - meditaţie în culori asupra zguduitoarei noastre epoci

Galeria "Căminul Artei" din Bucureşti, salonul de la parter, găzduieşte una dintre cele mai interesante expoziţii de pictură. Florian Calafeteanu - înalt, zvelt şi ager, atât în mişcări, cât şi în priviri (ochii sunt oglinda sufletului!), peste care "anii trec ca peste piramide", deci fără a lăsa urme, deşi s-au adunat câteva trecătoare decenii, [...]lat, categoric, în plină maturitate creatoare - este un artist pe cât de inepuizabil sub raportul resurselor spirituale, pe-atât de [...]gazdă cu vizitatorii expoziţiei. Cele 42 [...]nze, format mijlociu (50/90), în rame albe şi subţiri, perfect armonizate surprind o lume care-şi face... "încercarea", o încercare în care răul, necinstea, falsul, corupţia etc. proliferează halucinant şi haotic. Pictorul - un moralist în sensul înalt al cuvântului şi un reflexiv capabil de adânci sondaje psihice, cu rară originalitate dublată de perfectă stăpânire a compoziţiei şi de un simţ cromatic de excepţie - realizează o veritabilă panoramă a deşertăciunilor. Artistul este convins că noi, oamenii "ne-am azvârlit trupul în cosmos, dar sufletul ne-a rămas tot pe patru labe". Cu alte cuvinte, în sfera noastră, există o imensă prăpastie între progresul tehnic şi slabele pâlpâiri ale sufletului, ale conştiinţei morale, cărora pictorul le găseşte corespondenţe plastice impresionante, convingătoare.

După Florian Calafeteanu, primul mare izvor de rele, forma contemporană a vechiului egoism schopenhauerian, este FEMEIA. Prea multele drepturi pe care secolul nostru i le-a dat au debusolat-o... până la pierderea "uzului raţiunii"... inventează paradisuri artificiale şi, uitându-l pe Dumnezeu, au devenit statornice însoţitoare ale Diavolului... Să nu ne grăbim să-l etichetăm misogin. În arta sa, nu FEMEIA în sine este vizată, ci defectele pe care purtătoarele mărului biblic le răspândesc... Pictorul nu generalizează, dimpotrivă, particularizează, separă grâul de neghină. Cu totul remarcabile din acest punct de vedere sunt: SERA (zeificată fără nici o justificare, o femeie schimbă bărbatul într-o umbră...), CASTELANA (o apariţie fudul împopoţonată cu însemne nobiliare, însă... fără cap... reprezintă visul unui tânăr inocent care, chiar dacă produce numai modeste roade ale pământului, ridichi şi praz, nu face degeaba umbra "multului-rotund"), STRADIVARIUS (un tânăr cântăreţ romantic, zeificând femeia, nu bagă de seamă, că instrumentul pe care-şi dezveleşte sufletul s-a metamorfozat într-o tânără goală, nerăbdătoare şi lubrică aşteptare erotică...). În altă lucrare, bărbatul a fost transformat, pe vecie, într-un scaun robust cu spătar înalt, ferecat cu două lanţuri grele de sânii unei femei dulap-frigider în care, în rânduri suprapuse, zac încremenite capetele altor bărbaţi creduli şi naivi... Nici artiştii nu scapă de "macheaverlacurile" femeii. În VENUS, de pildă, în timp ce zeiţa "se naşte", creatorul ei este cufundat cu lavaboul... Şi, pentru că răul proliferează în toţi şi toate, pictorul îşi lărgeşte aria investigaţiilor relevante şi deconspiratorii... SAVANAROLA subliniază fanatismul (operele de astă dată sunt distruse fiind socotite mărturii ale vanităţii) şi cenzura absolută (gurile trebuie ferecate cu inele late de oţel). În SARAIEVO suntem plasaţi în plină tragedie contemporană. Un bătrân îngrozit, cu un sac burduşit pe cap, purtând un prunc înfăşat în braţe şi în spate o fetiţă înspăimântată, cu ochii cât cepele, nu ştie încotro să o apuce. Nici îngerul, în viziune naivă, nici căruciorul pe care se odihneşte o cască albastră, nici pâinile - pomana ONU care cad, puţine şi haotic, din văzduh nu sunt în măsură să-l facă să ia o hotărâre... Demolările de case (deci de oameni) şi de biserici (deci de credinţă) pun şi ele în mişcare talentul pictorului.

Lipsa de sens, de noimă a tuturor acestor forme de turbare social-umană este surprinsă în EPILOG (o cruce din piatră, măcinată de vreme, gata să se frângă, alături de silueta mortului căruia nu-i mai sunt de folos nici sculele, nici ura...)

Paradoxal, pânzele lui Florian Calafeteanu, în ciuda numeroaselor forme groteşti ale răului, sunt frumoase, încântă ochii şi liniştesc sufletul, pentru că nu veşnicia este surprinsă în ele, ci vremelnicia deşănţării morale. Convingerea că vom trece peste toate acestea îşi face loc ca undele vii ale izvoarelor...

M. Augustin

Regi şi scriitori

Unul din primele cântece cu care mi-a [fo]st dat a mă întâlni în viaţă a fost *Trăiască [R]egele.* Imnul regal, imnul naţiunii [ro]mâne, ale cărui acorduri catifelat-[so]lemne, concentrând un simţământ [re]prezentativ, un mod emoţional de a te [si]mţi cetăţean, alcătuiau, pentru un suflet [de] copil, o poartă de intrare în lume. Între [ne]înţeles şi înţeles, mă învăluia într-o [lu]minoasă, bărbătească, protectoare adiere. [Pe mă]sură ce înţelesurile s-au precizat pentru [mi]ntea mea de şcolar dornică de ele, cu [a]t prestigiul mirabilului cântec a crescut. [A]ni de zile a fâlfâit deasupră-mi, precum [un] drapel sonor. Când a fost înlăturat, o [da]tă cu suveranul ţării, am simţit că se [ru]pe ceva rău. Republica populară şi [comu]nistă şi-a inaugurat domnia printr-un [câ]ntec frânt.

Se cuvine a ne aminti acum că textul [im]nului nostru naţional a fost scris de [Va]sile Alecsandri. Că acesta n-a ezitat, [du]pă ce fusese prieten cu Alexandru Ioan [Cu]za, a-l omagia pe regele Carol I, [co]nfirmând prin stihurile sale marea [im]portanţă, pentru ţara noastră, a [mo]narhului dintr-o dinastie străină (pe care [o] recunoscut-o, de altminteri, şi Cuza [Vo]dă, atât înainte, cât şi după abdicare). [Fir]ma de o mare sensibilitate patriotică a [ba]rdului de la Mirceşti nu s-a înşelat. [Sla]vind regelui care a condus poporul [nos]tru la obţinerea eroică a independenţei, [ac]eastă creaţie a chezăşuit semnificaţia [or]ganică a regalităţii în istoria românilor.

Ca elev de liceu şi student, am întâlnit [o se]rie de cărţi care m-au fascinat, scoase [la l]umină de *Fundaţia pentru literatură şi [artă] "Regele Carol II"*, apoi *"Regele Mihai [I"].* Trecute, cele mai multe, în acel index [inch]izitorial, în două tomuri, alcătuit de [regi]mul comunist şi intitulat, în duhul largii [sale] democraţii, *Publicaţii interzise,* erau [ţinut]e sub lacăt, azvârlite din biblioteci, dacă [nu de]-a dreptul distruse. Şi cărţile au avut [gula]gul lor, în care un mare număr din ele [au p]ierit. Nu doar nazismul, ci şi [com]unismul se face vinovat de un [holo]caust al cărţilor. Cu precauţie şi [tena]citate, am reuşit a ajunge la câteva atari cărţi, a căror lectură ori deţinere nu era lipsită de grave primejdii (ceea ce am constatat şi pe piele proprie). Mai întâi, operele unor mari scriitori interbelici, în seria de "ediţii definitive": Arghezi, Blaga, Bacovia, Mateiu Caragiale, Camil Petrescu. Apoi scrieri de filosofie, critică, eseuri, semnate de Blaga, Tudor Vianu, D.D. Roşca, Perpessicius, Vladimir Streinu, Caracostea, Petru Comarnescu, fastuoasa *Istorie a literaturii române de la origini până în prezent* a lui G. Călinescu, volume din *Istoria românilor* de Constantin C. Giurescu (niciodată, din păcate, nu le-am putut găsi pe toate), precum şi ciclul de cărţi mai mici consacrate scriitorilor şi eseiştilor tineri, de la Horia Stamatu şi Ştefan Baciu la Emil Cioran şi Constantin Noica. De asemenea, am citit cu delicii şi cu un mare folos instructiv o parte din colecţia masivei publicaţii intitulate *Revista Fundaţiilor regale,* în paginile căreia se întâlneau cele mai valoroase condeie româneşti ale anilor '30-'40. M-au format, în bună măsură, aceste produse ale unei instituţii fondate de regele Carol II, supranumit voievodul culturii care, oricâte păcate ar fi avut (dar avem oare la îndemână o analiză amănunţită şi nepărtinitoare a personalităţii sale?), a fost un om foarte cultivat şi inteligent, un prieten al creatorilor timpului său. Fiu al reginei Maria, a moştenit întrucâtva darul literar şi iubirea pentru artă a acesteia, scriind el însuşi un jurnal, precum şi un volum de memorii, *În zodia Satanei.* Mecenatul său a fost continuat, prin mijlocirea *Fundaţiei pentru literatură şi artă,* de către regele Mihai I.

Aşadar, pentru experienţa mea de tânăr studios, cultura şi regalitatea s-au împletit strâns. O cuprinzătoare bibliotecă de cea mai înaltă calitate, incluzând şi un periodic pe măsură, care a îmbogăţit incomensurabil spiritul românesc, a luat naştere sub egida regală. Luând cunoştinţă de realităţile, ţinute sub obroc sau falsificate, ale istoriei literare, mi-am dat seama, pe de altă parte, de minciuna sfruntată a propagandei comuniste, care se străduia a atribui literaturii noastre o tendinţă antimonarhică. Cu excepţia unor accente pasagere, irelevante, de sub pana unor B.P. Haşdeu şi Al. Macedonski, nici un autor român important nu i s-ar putea subsuma. Vasile Alecsandri a scris, după cum am menţionat, Imnul regal. Lui G. Coşbuc îi datorăm nu doar poezii de slăvire a regelui, ci şi o evocare în proză, *Povestea unei coroane de oţel.* Titu Maiorescu a fost unul din sfetnicii de vază ai primului suveran al României. Eminescu a stat de vorbă cu regina-poetă Carmen Sylva (Elisabeta) care, după cum rezultă din amintirile Mitei Kremnitz, a fost puternic impresionată de întâlnirea cu geniul. Şi Caragiale, în pofida unor glume ocazionale, avea faţă de regele ţării sentimente de respect. N. Iorga a fost un stâlp de nădejde al suveranilor noştri şi totodată un fidel istoric şi memorialist al domniei lor. Cezar Petrescu a închinat o carte primilor noştri trei regi. Ion Vinea a cântat în versuri de o substanţă îndrăzneţ metaforică, ce nu s-a estompat până azi, figura regelui Ferdinand Întregitorul, în faţa oştirii. Atâţia alţii, între care Arghezi, şi-au exprimat gratitudinea şi admiraţia faţă de regele Carol II, cel atât de atent faţă de necesităţile culturii şi faţă de slujitorii ei. Sunt doar câteva puncte de reper, atinse în fuga condeiului, dintr-o listă ce ar putea fi foarte lungă. Împrejurare elocventă: la ora actuală, purtătorul de cuvânt al Majestăţii Sale Mihai I este un scriitor, poetul şi prozatorul Mircea Ciobanu, autor a două volume de convorbiri cu monarhul exilat.

Dar literatura antimonarhică? N-o putem regăsi decât în zona unor minori sau minorisimi, de felul lui A. Toma, proclamat întâiul poet al ţării, după excomunicarea unor Blaga, Arghezi, Ion Barbu, V. Voiculescu, caz bizar de elefantiază valorică proletcultistă, care a salutat în versuri puerile tristul act de la 30 decembrie 1947 (după ce fusese, în regimul anterior, traducător al scrierilor Carmen Sylvei!) sau Al. Gârneaţă, ticluitorul unui opuscul antiregal, plin de cele mai veninoase calomnii. Probabil se pot întâlni note similare şi în producţia altor realist-socialişti ai noştri (n-ar fi scăpat ocazia!), dar n-am acum posibilitatea de a verifica. În concluzie: pamfletele imunde ce se revarsă acum împotriva regelui nostru aflat în surghiun au la bază, aşa cum se vede, o tradiţie "solidă". La aşa înaintaşi, aşa urmaşi! Oare cât de confortabil se simt vajnicii noştri extremişti care, continuând a slugări postura republicană, de sorginte sovietică, cu mijloacele staliniste consacrate, se află în descendenţa unui neant deopotrivă literar şi moral şi în faţa altuia asemenea? Deşi la urma urmei, e o chestiune a lor personală. Nu le vom plânge de milă dacă vor culege ce-au semănat.

Gheorghe Grigurcu

P.S. Minifabulă *(se dedică poetului-senator Adrian Păunescu). Cetăţeanul nr. 1 e acuzat, în temeiul unor dovezi incontestabile, de către cetăţeanul nr. 2 de numeroase înşelăciuni şi tentative de înşelăciune. Neputându-se apăra altfel, cetăţeanul nr. 1 îl acuză pe cetăţeanul nr. 2 că i s-a descusut un nasture la haină.* ***Şi*** *pentru că trăim în ţara lui Caragiale Vodă, "pac la gazetă" cu marele eveniment!*

Donquijotismul rus

Numai gravele erori acumulate timp de decenii au dus la prăbuşirea ideologiei comuniste şi, implicit, la prăbuşirea imperialismului rus. Retragerea fără glorie din Afganistan şi din ţările Europei Centrale ca şi dezintegrarea URSS nu numai că a rănit fudulia imperialistă şi rapace a rusului, dar a dus şi la reducerea importantă a privilegiilor clasei ce trăia din exploatarea popoarelor şi ţărilor ocupate.

Sistemul în fosta URSS este lovit de moarte şi în zvârcolirea sa ameninţă şi ţine coada sus, pentru ca prin şantaj să-şi recâştige privilegiile pierdute.

Vizita lui Pavel Graciov în România se înscrie şi ea în noul curs politic şi militar al Rusiei. Este locul să amintesc că, după relatările presei străine, Graciov însuşi nu este altceva decât un infractor care a vândut în folos propriu materiale şi mărfuri din dotarea armatei ruse din Germania de Est.

Ministrul cărei armate şi al cărei ţări este acest Graciov? Un răspuns competent îl dă în ziarul "Wall Street Journal" din 5.3.1994 dl Charles Dick, directorul Academiei militare britanice de studii conflictuale.

Ca şi în România, în fosta URSS se încearcă restaurarea fostului regim şi preponderenţa armatei.

Dar ce fel de armată este astăzi armata rusă?

Din 25.000 de tancuri existente, numai 25% au capacitate de luptă. Celelalte sunt dezafectăte din lipsa de piese de schimb şi lipsa de antrenament a personalului. Aceeaşi situaţie se reflectă şi în privinţa a 22.000 de vehicule de infanterie, a 22.500 de piese de artilerie, a 3.500 de elicoptere de atac şi a 800 de rachete tactice. Din totalul forţelor armate de 2.431.000, numai 1,5 milioane sunt în uniformă. Dintre aceştia jumătate sunt ofiţeri, aşa că deseori, din lipsa de soldaţi, ofiţerii fac de santinelă.

Dar unde sunt soldaţii?

Majoritatea ruşilor fug de serviciul militar şi de recrutare. În toamna anului 1993, 22% dintre recruţi (faţă de 5% în 1988) au folosit motive medicale pentru a nu fi recrutaţi (ciroze de vodca, automutilări, etc.). Un procent de 57% dintre recrutabili au găsit alte motive, iar 5% au scăpat prin înşelăciune şi şperţ.

Rata de dezertare este de 120 de soldaţi pe săptămână, ceea ce denotă un nivel moral scăzut şi lipsa de motivaţie. Mor zilnic cinci soldaţi, dintre care 60% se omoară între ei, iar 25% sunt sinucideri. Rata infracţională este de 80 pe zi: furturi, vânzări pe piaţă din dotare, de la economate (cazul Graciov) etc.

Toate acestea indică un înalt grad de deziluzie şi disperare, lipsa de respect faţă de autoritate şi faţă de societate. Această imoralitate face desigur ineficientă capacitatea combativă a majorităţii unităţilor. Statistici recente arată că 92% dintre ofiţeri nu au încredere "în ziua de mâine", iar 50% se plâng de înrăutăţirea condiţiilor de viaţă. Alţi 35% se plâng de absenţa protecţiei sociale, iar 34% nu văd motivare de a continua să rămână în armată.

Salariile militarilor rămân cu mult în urma inflaţiei, iar deseori soldele nu sunt plătite cu lunile. Cam 125.000 ofiţeri sunt fără acoperiş, forţaţi să doarmă în corturi, grajduri sau şoproane, iar cifra va atinge curând 400.000.

În 1993 Rusia a produs 200 de tancuri (clar, cu bani din Vest) faţă de 600 de tancuri în 1992 şi 1.700 în 1989.

Cercetarea şi comenzile statului în domeniul înzestrării sunt la pământ, din lipsă de bani. Dacă 7 milioane de oameni sunt angajaţi în producţia militară, la aceştia se mai adaugă încă 13 milioane de dependenţi (membri de familie) care sunt grav afectaţi prin scăderea de salarii şi mai ales de şomaj.

Consecinţa, cum se ştie, este radicalizarea politică a armatei. În 1993, 60%-80% dintre militari l-au votat pe Jirinovski. Tendinţa este întoarcerea la sovietism şi adâncirea în continuare a prăbuşirii, Rusia aflându-se între ciocan şi nicovală.

În această situaţie, fanfaronada lui Graciov în lume, mai ales în România şi pretenţia Rusiei de mare putere, nu poate trezi decât ridicolul. Ce fel de mare putere este aceea unde oamenii sunt flămânzi, ţara este săracă lipită pământului, cerşeşte de la Occident iar ofiţerii stau în corturi şi în grajduri în iarna rusă?

Doar acei gauleiteri români, îndobitociţi de marxism la Moscova şi vorbind mai bine ruseşte decât româneşte, mai pot visa la măreţia Kremlinului! Nu-l înjuraţi pe "Ilici": fără votul a 7 milioane de alegători români, Ilici şi ai lui n-ar fi putut conduce destinele României la catastrofa prorusească de astăzi.

Marea putere a Rusiei constă în doi factori: 1. Arsenalul nuclear şi 2. Manipularea opiniei publice mondiale şi a conducerii unei alte mari puteri, în sensul că Rusia poate ataca nuclear, fără ca Vestul să riposteze tot nuclear. Cu alte cuvinte, noi ruşii suntem fără scrupule, dar voi, Vestul sunteţi gentlemeni şi nu puteţi face la fel ca noi. Faptul că ruşii n-au năvălit mai departe în Vest, se datoreşte exclusiv umanismului sovietic şi nicidecum temerii de NATO!

Aşa sunt ei ruşii: oameni buni de pus la rană!

Iar dacă Europa Centrală nu se va supune, iar Vestul nu va da miliardele, atunci se va lăsa omenia proverbială la o parte şi se va recurge la virtuţile armatei descrise mai sus.

Radu Patarlageanu
Membru al Institului Francez de Relaţii Internaţionale

Corespondent din Germania

Reclame cu orice pre

"Billing, billing, billing" - adică ieftin, ieftin", aşa îşi începe re cunoscuta firmă münchenează *Autovermietung und Leasing* sediul în *Schellingstrasse* 139, suma de numai 46 de mărci poţi timp de 24 de ore un superb Opel

Până aici, nimic ieşit din comun dacă tirajul tipăriturilor cu textul nitor al reclamei este enorm. Zeci de exemplare au fost răs pretutindeni, atât în incinta Gării din München, cât şi în alte aglomerate ale marelui oraş Oamenii le-au citit cu interes. Unii şocaţi când au recunoscut numele şase personalităţi ale lumii contemp *Boris Elţin, Bill Clinton, Helmut Francois Mitterrand, Regina Elisa II-a* şi *Papa Ioan Paul al II-lea*. personalitate apare în textul reclam numărul de telefon la care poat contactată. Desigur, un pretext pentru ajunge în final la *"cel mai impo număr de telefon"*, respectiv ingenioasei firme care închiriază

Oamenii recepţionează reclama fie în felul său. În situaţia de faţă ar p posibilă declanşarea unui scandal p denunţării telefoanelor marilor de Un caz oarecum asemănător s-a p şi pe meleagurile noastre, atunci c număr de telefon bucluca din *"E mentul zilei"* a alertat întreaga in prezidenţială a Cotrocenilor. Dar Germania nu poate fi vorba de as Nimeni nu se încumetă să-şi piardă implicându-se în scandaluri n nificative pricinuite de o reclamă.

Stelian Ion

(Republica) România şi C.S.I.

Într-un recent interviu al unui corespondent al postului "Europa liberă" cu ministrul apărării, dl Gh. Tinca (succesorul surprinzător al generalului Spiroiu), responsabilul cu apărarea ţării declara că reluarea bunelor relaţii cu C.S.I. prin încheierea de convenţii şi pacte, constituie un lucru normal, C.S.I. este unul din vecinii României, şi nu poate fi ignorată. Da! Desigur! Generalul Pavel Graciov, înapoiat după vizita la Bucureşti, a declarat la Moscova că e satisfăcut de rezultatele obţinute în capitala Republicii România. În esenţă el a spus că între cele două state s-au reanimat legăturile stabilite pe timpul Pactului de la Varşovia.

Deci, primul stat din "străinătatea apropiată" care cade în sfera de influenţă a Kremlinului, după dispariţia URSS (formală) şi desfiinţarea (tot formală) a Pactului de la Varşovia, este Republica România.

Preşedintele Republicii, Ion Iliescu, se poate felicita că a făcut în 1990 şi 1992 paşii juşti (din punctul dsale de vedere) când a semnat - primul dintre sateliţii-foşti ai Moscovei - convenţiile de prietenie. Că ţara (prin Parlamentul ei) nu le-a aprobat (încă) nu are multă importanţă. Chestie de conjunctură! "Pentru liniştea noastră" ministrul apărării din România, a semnat diferite documente de relaţii cu C.S.I. care obţin acelaşi rezultat cu documentele semnate de dl Ion Iliescu, în 1990 şi 1992 cu Moscova. Ele au fost descrise de generalul Pavel Graciov. Armata a 14-a se află la post, ca un zăvod, pe teritoriul Republicii Moldova, vecinul cel mai apropiat (geografic şi etnic) de România.

Pe timpul convorbirilor dintre generalul Pavel Graciov şi oficialii români (inclusiv preşedintele republicii) nu s-a suflat un cuvânt despre Armata a 14-a şi nici despre eliberarea grupului Ilie Ilaşcu. Motivul a fost acelaşi: "pentru liniştea domniilor lor".

Să aruncăm, acum, o privire şi în ograzile vecinilor - tot limitrofi cu C.S.I. Polonia şi Ţările Baltice.

Lech Walesa a ales calea "neliniştii" (dar a demnităţii) în relaţiile cu fostul "Mare Frate" de la Răsărit. El şi-a manifestat îngrijorarea în faţa unor oficialităţi americane aflate în vizită la Varşovia, dar şi faţă de compatrioţii săi. A spus - clar - că Polonia se simte ameninţată de C.S.I. La fel şi statele Baltice, mai ales Letonia şi Estonia, de unde trupele ruseşti nu se grăbesc să plece.

La o analiză mai strictă, C.S.I. îşi are "străinătatea apropiată" în statele ale căror conducători sunt dispuşi să accepte "dictatele Moscovei" şi dă înapoi sau se retrage în expectativă, acolo unde responsabilii politici respectivi se arată vigilenţi.

Concluzie (pentru Republica România) "Hai să ne întoarcem pe cealaltă parte, tovarăşi, pentru liniştea noastră".

Una dintre cele mai periculoa meserii

În fosta Iugoslavie, de la izbucni ostilităţior şi până acum au căzut mai puţin de 40 ziarişti, ucişi în di feluri, şi au fost răniţi în jur de 10 În plus, 12 ziarişti străini (co dentali) şi unul bulgar au fost exp din Belgrad. Lui Miloşevici nu-i p lumina asupra celor ce se petre Serbia (mică sau mare). Recen ziaristă americană a fost rănită d puşcaş în chiar capitală (Belgrad

De asemenea, recent, Vocea Americii a menţionat expresia *"cifre uluitoare"* în violuri, abuzuri, omoruri comise în Bosnia.

Grupul realizat de George Carcaleţ

www.corneliucoposu.ro

Interpelare

adresată

Domnului Ion Oancea, ministrul Agriculturii
Domnului Doru Ioan Tărăcilă, ministrul de Interne
de către domnul deputat VASILE LUPU

În ultimele două săptămâni, în agricultura județului Iași, s-au comis abuzuri care, prin natura și gravitatea lor, depășesc epoca stalinistă și anii colectivizării din dictatura precedentă. Autorii direcți pot fi identificați în conducerea societății "SAZI" Popricani, sub direcțiunea domnului ing. Sirger și în Poliția județului Iași.

Sâmbătă, 23 aprilie a.c., la Conferința de presă a parlamentarilor CDR Iași, au apărut peste 30 de țărani și primarul comunei Probota, județul Iași, dl Vintilă Costache, mulți dintre ei purtând în mâini probe ale unei culturi de grâu mai mult decât promiță-toare, distruse de "SAZI" - Popricani.

Astfel, țăranilor din satul Vâlcele, comuna Hădăreni, le-au fost distruse 19,5 ha grâu și 18 ha floarea soarelui. Față de gospodarii care au încercat să oprească actul barbar, sergentul major Bălineanu de la postul de poliție Vlădeni, a folosit arma, trăgând pe deasupra capetelor țăranilor și, ca să fie mai convingător, l-a izbit de pământ pe Musteață C. Constantin, i-a pus bocancul pe gât și pistolul în frunte, amenințându-l cu moartea.

Țăranilor din satul Roșcani, același mare specialist în agricultura socialistă, ing. Sirger, le-a întors 23 ha grâu și 29 ha cu rzoaică, cu sprijinul col. Hârjoabă, însoțit de alți 6 polițiști.

Țăranilor de la Probota, aceiași "virtuoși" le-au distrus 8 ha grâu, 2 ha cartofi, 0,5 ha ceapă.

Dreptul asupra terenurilor în litigiu este dovedit de actele de proprietate pe care aceștia le dețin. La cererea țăranilor, a primarului comunei Probota, conducerea SAZI nu a prezentat nici un act de trecere a terenurilor în proprietatea statului și nici dovada unui eventual schimb cu CAP-urile mărginașe. Mai mult, unii țărani în 1992 au primit 7000 lei/ha, fiind considerați acționari. Cum alții nu au primit nimic după apariția Legii fondului funciar și nici primii nu au mai primit nimic în anul 1993, în toamna lui 1993 și primăvara anului 1994 s-au organizat în asociații agricole, au contractat cu Romcereal pentru a avea siguranța lucrărilor agricole și acum au rămas cu datoriile și disperarea.

Aceasta fiind situația, pe cale de a se extinde, considerăm, domnilor miniștri, că ar fi timpul să știm și noi cui i se cuvine pământul, care și după legile comuniste a aparținut țăranilor, celor care au dus țara la dezastru în 50 de ani de comunism sau celor care de milenii i-au păstrat ființa?

Vă înaintez cu această ocazie și un memoriu semnat de 150 de țărani.

Întrebare

Pentru: Guvernul României, domnul Nicolae Văcăroiu, prim-ministru, Consiliul de Administrație al RTV.
De la: domnul deputat PETRU DUGULESCU

Datorită faptului că actuala conducere a RTV. a fost numită de Guvernul României, vă adresez, domnule prim-ministru, următoarea întrebare: Pe baza unei intervenții din data de 15.04.1994 a deputatului PETRU ȚURLEA și a unei pretinse scrisori din partea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, Consiliul de Administrație al RTV. a reziliat contractul încheiat în toamna anului trecut cu cea mai mare rețea de Televiziune creștină din lume "CRISTIAN BROAD CASTING NETTWORK", în legătură cu difuzarea pe programul 1 a 4 filme cu conținut moral-creștin pentru copii, tineret și adulți.

Afirmația distinsului nostru coleg, cât și anumite articole apărute în ziarul "Evenimentul zilei" au avut menirea să ațâțe Biserica Ortodoxă, în special, și opinia publică, în general, împotriva cultelor neoprotestante care se bucură de un statut legal în România.

"Art. 30 din Constituția României, la cap. Libertatea de exprimare, spune: Al. 1. Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile".

"Al. 2, cenzura de orice fel este interzisă".

Atunci când conducerea RTV. a semnat acest contract cu CBN-ul și când domnii Paul Everac și Radu George Serafim au efectuat călătorii în SUA la invitația și pe cheltuiela CBN-ului au cunoscut că aceste filme vor avea un caracter evanghelic sau nu?

Dacă unul din scopurile RTV. este de a informa opinia publică, rog să mi se răspundă, de la Revoluție și până în prezent, cât spațiu de emisie s-a acordat acestor culte minoritare neoprotestante atât de persecutate și discreditate pe timpul dictaturii comuniste să-și prezinte crezul și practica religioasă?

Și dacă scopul TVR. este și acela de a face educație moral-creștină tineretului și poporului român (în general), cum se explică faptul că în aceeași zi în care s-a anunțat rezilierea contractului în legătură cu prezentarea acestor programe creștine, pe baza sponsorizării de către TVR. cu bani din bugetul statului și-a început turneul în România formația de muzică rock "HEAVY METAL" ANATEMA ("BLESTEMUL").

Această formație, prin genul de muzică pe care-l promovează, recrutează adepți pentru "biserica satanică" care au început să demoleze biserici în România, să facă chefuri în cavouri, deshumând morții să invoce prezența satanei prin folosirea unor cranii umane.

Se constată cu îngrijorare faptul că la dezbinarea politică și etnică, existentă din nefericire în România, unii vor să o adauge și pe cea confesională.

Interpelare

adresată domnului IOSIF CHIUZBAIAN - ministrul Justiției
de către domnul deputat
ALEXANDRU SIMIONOVICI

În încercarea de a stăvili dezordinea postrevoluționară SCELIF S.A. (Societatea Comercială de Exploatare a Lucrărilor de Îmbunătățiri Funciare) Botoșani, a sesizat în 1993 Procuratura Botoșani cu privire la faptele de natură penală săvârșite de doi angajați ai săi, și anume:

1. Muraru Petru – tractorist, a falsificat și confirmat în fals foile de parcurs pe o lună întreagă;

2. Bălancă Manuel – merceolog, a sustras dintr-un lot de marfă ce-l aducea de la București două anvelope și două baterii de acumulatoare.

Deși faptele au fost probate material și recunoaște în fața conducerii unității, Parchetul din Botoșani (de pe lângă Judecătorie și Tribunal) emite ordonanță de scoatere de sub urmărire penală. În ambele cazuri parchetele respective au refuzat cu ostentație audierea fostei conduceri a unității care deținea elemente relevante.

Întrucât nu pun la îndoială profesionalismul și integritatea morală a procurorilor botoșeneni, se impune concluzia că soluțiile au fost date sub presiunea unor factori politici, fiind răsplata pentru utilizarea celor doi infractori ca martori mincinoși în încercarea de a se înscena subsemnatului un proces de luare de mită, menit a discredita calitatea mea de președinte al filialelor județene Botoșani ale PNȚCD și Convenției Democratice.

În acest răstimp, dosarul subsemnatului, după ce a fost închis în *iulie 1993*, a fost imediat redeschis pentru a proteja aceiași infractori pomeniți mai sus de consecințele denunțului calomnios.

Vă rog, de aceea, cu deosebit respect, domnule ministru să dispuneți:

1. Finalizarea dosarului subsemnatului ce se află la Parchetul General;

2. Redeschiderea dosarelor numiților Muraru Petru și Bălancă Manuel și finalizarea acestora în deplină independență profesională și cu administrarea tuturor probelor, inclusiv depoziția subsemnatului (fost director al SCELIF S.A. Botoșani).

Anexez o scrisoare a Parchetului Botoșani ce mi se pare cu totul nesemnificativă.

DECLARAȚIE

Parlamentarii, semnatari ai acestei declarații și în calitate de cadre didactice, denunță ca fiind mai mult decât derizorie suma de 1343,2 miliarde lei, alocată învățământului din bugetul de stat pe anul 1994 și reprezentând doar un procent de 2,6% din produsul național brut.

Procentul mai sus-amintit destinat acțiunilor instructiv-educative, cu efect negativ asupra tinerei generații și cu consecințe dezastruoase asupra viitorului națiunii române este cel mai mic raportat la celelalte țări din Europa. Acest lucru va conduce și la adâncirea sărăciei uneia dintre cele mai oropsite categorii sociale de după 1989, aceea a cadrelor didactice, care mai încearcă prin eforturi deosebite să-și păstreze demnitatea în fața tinerilor veniți să studieze în săli de clasă și amfiteatre.

Nu avem voie să uităm că învățământul este cheia de boltă a renașterii spiritualității românești și totodată cea mai bună investiție pe termen lung.

Semnatari:

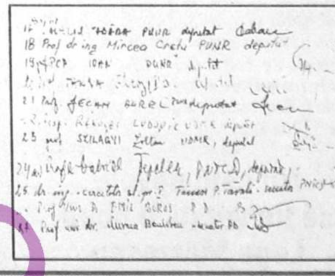

COMUNICAT

Consiliul de Conducere al Convenției Democratice din România, Filiala Petroșani, întrunită în ședința extraordinară, luând act de numeroasele nemulțumiri ale cetățenilor Văii Jiului, participanți la jocul de întrajutorare CARITAS, face apel la: Parchet, Poliție, Curtea de Conturi, Garda Financiară, să întreprindă demersurile legale privind modul de funcționare al Caritasului și respectarea regulamentului.

C.D.R. - Petroșani roagă să se verifice cine se face vinovat de funcționarea jocului, în Petroșani, fără autorizație, din luna octombrie 1993 până în martie 1994.

C.D.R. - Filiala Petroșani, se oferă să acorde asistență juridică, gratuită, persoanelor interesate să-și recupereze sumele depuse. În acest sens vor depune la sediul C.D. din Petroșani din str. 1 Decembrie 1918, nr.90, et.1 fie personal, fie prin corespondență, plângeri penale care să conțină: numele și prenumele, domiciliul, sumele depuse și copie XEROX după chitanțe, în scopul sesizării organelor competente.

Documentele menționate se primesc la Căsuța Poștală a Sediului C.D.R. - Petroșani în fiecare zi a săptămânii.

Pe baza plângerilor înaintate de dv. (menționăm că este suficient un număr redus de plângeri pentru declanșarea acțiunilor și plângerilor la Parchet și Justiție pentru a determina Caritasul să vă restituie banii.

Președinte P.N.Ț.-C.D. Petroșani, avocat Prip Pompiliu
Consiliul de Conducere al C.D.R. - Filiala Petroșani
Președinte în exercițiu, avocat Prip Pompiliu

(Continuare din pag. 1)

tot partidul le asigură un salariu pe care n-au ştiut niciodată exact pentru ce-l primesc; vara puteau petrece 12 zile la mare, tot prin grija partidului, iar cu ce mai furau de pe unde lucrau şi cu banii primiţi de la Securitate, unde îşi turnau vecinii sau colegii, îşi puteau cumpăra chiar şi maşină sau puteau călători în Bulgaria, Cehoslovacia sau Polonia. Aceştia sunt întemeietorii din anul 1994 ai Partidului Comunist Român.

Adevăraţii privilegiaţi ai comunismului se ţin în umbră

Niciodată vechii nomenclaturişti, adevăraţii privilegiaţi ai partidului comunist, nu vor călca pe lângă mormântul dictatorului şi nici nu vor adera făţiş la noul PCR. Ei sunt politicieni, nu exhibiţionişti. Acum le merge mult mai bine decât cu cinci-şase ani în urmă. Ocupă funcţii importante în stat, au făcut averi despre proveniența cărora nu-i întreabă nimeni nimic, îşi etalează cu dezinvoltură opulenţa, nu mai sunt obligaţi să cânte osanalele pe care le cântau fiindu-le uneori scârbă de ei înşişi şi, mai presus de orice, au siguranţa viitorului, nemaifiind la cheremul capriciilor unui dictator paranoic în a cărui dizgraţie riscau să cadă în orice clipă, pentru te miri ce abatere de la linie. Ei deţin astăzi puterea în România şi nu sunt deloc interesaţi în renaşterea partidului comunist. Sunt suficient de lucizi pentru a înţelege că aşa ceva nu mai este nici de dorit, nici posibil. Aplicând creator, aşa cum au învăţat de la Marx şi Lenin, legea dialectică a negării negaţiei, s-au dezis de tot ce le-ar fi putut dăuna din arsenalul partidului pe care l-au slujit, preluând însă, făţiş sau voalat, tot ce le-a fost de folos din acelaşi arsenal şi ascunzându-se în dosul unor formaţiuni politice pretins democratice, dar în realitate de sorginte neocomunistă. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să se menţină la putere cât mai mult timp posibil şi, de pe poziţii de forţă, să împiedice declanşarea "procesului comunismului". Odată declanşat acest proces ar scoate la lumină în mod indubitabil crimele imprescriptibile de care s-a făcut vinovat partidul comunist, crime ce au fost comise prin acţiunea efectivă a membrilor săi din eşaloanele de vârf, deci tocmai a acelor privilegiaţi de ieri şi de azi.

Nu este nevoie să fie votată o nouă Lege Mârzescu

În plan politic reînfiinţarea PCR nu are nici o relevanţă. Este doar o încercare de diversiune şi cântecul de lebădă al unor oameni scoşi pe uşa din dos a istoriei. Cominternul nu mai există, în ţară nu pot conta pe nici o susţinere serioasă, aşa că, vorba unui distins politician contemporan cu noi, "n-au decât să fiarbă în suc propriu". O nouă Lege Mârzescu, aşa cum a fost cea adoptată de Parlamentul României în anul 1924, prin care partidul comunist a fost scos în afara legii, nu mai este astăzi necesară.

Actualul preşedinte al Comitetului director al PCR, pe numele lui Victor Hâncu, a sintetizat doctrina tânărului partid în câteva formule sforăitoare, dar în realitate goale de orice conţinut: dezvoltarea unei economii mixte de tip concurenţial, interzicerea exploatării omului de către om, lansarea valorilor competenţei etc., etc. Nu ne-am dumirit însă, pentru că nu a suflat nici o vorbă, în legătură cu forma de proprietate pe care o preconizează. Pentru un partid comunist care se respectă, aceasta nu poate fi decât obştească, a întregului popor, deci a statului. Am fi tare curioşi să aflăm cum ar reacţiona foştii comunişti proeminenţi, actualmente îmburgheziţi, dacă s-ar pune problema să fie deposedaţi, printr-un decret de naţionalizare, de averile pe care le-au dobândit în timp record şi fără nici o trudă. Ar lăsa ei să le scape printre degete averile în numele idealurilor comunismului? Niciodată.

Un loc de pelerinaj. Dar până când?

Ideea năstruşnică de a reînfiinţa Partidul Comunist Român, adunând adeziuni printre mormintele Cimitirului Ghencea, nu le-ar fi venit cu siguranţă niciodată întemeietorilor lui dacă proaspeţii emanaţi din decembrie 1989 nu ar fi avut nesăbuinţa (sau intenţia) de a crea acolo un loc de pelerinaj. Învinşilor, indiferent cine a fost cu ei, nu li s-au rezervat, de regulă, în cursul istoriei, astfel de privilegii. Învingătorii, sau cei aflaţi la un moment dat la putere, au făcut totul pentru a le şterge toate urmele. Criminalii naziştii condamnaţi de Tribunalul de la Nürnberg au fost incineraţi iar cenuşa le-a fost aruncată, în mare secret, în apele râului Conwentzbach care străbate suburbia Sollon a oraşului München, în apropierea locului unde începe valea Isarului, tocmai pentru a se evita ridicarea unui monument care să devină loc de pelerinaj pentru naziştii fanatici. Gropile comuniste risipite prin ţările Europei, multe dintre ele necunoscute încă, ascund sute de mii de victime anonime ale fascismului şi ale comunismului. Locul unde îşi doarme somnul de veci marele erou al neamului românesc Iuliu Maniu nu a fost încă descoperit. Mormântul lui Mircea Vulcănescu este înconjurat de cocine de porci. Cadavrele legionarilor Codreanu, Marin, Moţa şi alţii, deshumate din cavoul ce fusese construit la "Casa Verde", fostul sediu legionar din Bucureştii Noi, se pare că putrezesc de câteva decenii sub asfaltul unei străzi din acelaşi cartier. Şi exemplele ar putea continua. "Vai de cei învinşi!" Dacă, în prostia lui nemărginită, Ceauşescu nu ar fi fost convins, printre altele şi de faptul că este etern, ar fi pus cu siguranţă să-i fie ridicată, încă din timpul vieţii, o piramidă mai mare decât cea a lui Keops. S-a întâmplat însă că a murit pus la zid într-o zi de Crăciun, înainte de a-şi fi ctitorit şi lăcaşul de veci. În mod normal, atât el cât şi criminala lui soţie, ar fi trebuit incineraţi, iar cenuşa să le fie aruncată în cele patru vânturi. Doar cu câteva zile înainte de a fi executată, Elena Ceauşescu ordonase incinerarea la Bucureşti a 40 de cadavre ale revoluţionarilor din Timişoara, a căror cenuşă a fost aruncată într-o gură de canal, tocmai pentru a li se pierde urma. Dacă cei care au hotărât înmormântarea soţilor Ceauşescu în Cimitirul Ghencea (în cazul în care ei sunt înmormântaţi cu adevărat acolo) invocau în sprijinul hotărârii lor creştinismul care i-a călăuzit, nu pot convinge pe nimeni. Dacă erau cu adevărat creştini, ... condamnau la moarte şi nu-i ... în ziua de Crăciun, fără a le ... măcar în mod formal, asistenţă ... gioasă pe care mai mult ca sigur ... doi anticrişti ar fi refuzat-o, ... care deţineau puterea la sfârşitul ... decembrie 1989 au hotărât ... dictatorul scelerat şi criminala lui ... să fie înmormântaţi într-un ... bucureştean care să devină loc de ... rinaj pentru nostalgicii comunismului ... să le fie de bine. Iar cei executaţi ... o judecată sumară să-şi doarmă ... somnul de veci în spaţiul ce le-a ... hărăzit. Nimeni nu-i va deranja.

Din an în an tot mai puţini vor ... care se vor abate pe la căpătâiul ... cu timpul, din motive biologice, ... dispărea şi aceştia. Şi, cu siguranţă, ... dacă peste câteva decenii va fi ... stradă un tânăr ai cărui părinţi ... născut încă şi va fi întrebat cine a ... Ceauşescu Nicolae, va ridica din ... sau îl va confunda cu vreun fotbalist ... sau cântăreţ de muzică uşoară. ... despre "gloriosul" partid comunist ... va spune că a fost o formaţiune ... de extremă stânga care a deţinut ... va puterea în stat şi a rămas în ... doar ca "o tristă amintire". Este ... din puţinele certitudini pe care le ...

FIRMA
JAMIL ZAMEL Ltd.
Str. Grigore Mora nr.31,
tel: 2122257, 2122686,
fax: 3129793

acordă în ... excep...

I LIKE
AUSTRIA
AT THE HEART OF EUROPE

reduceri de preţ

următoar... produse im...

NAPOLITANE CACAO DUBLE 15%
COCONUT-CAPUCINO 15%
JUICE ORANGE 1.5 l 15%
JUICE LEMON 1.5 l 15%
MIRINDA (cutie 0.5 l) 10%
BISCUIŢI PRINZEN ROLL CU CREMĂ DE CIOCOLATĂ ŞI ALUNE 10%
SUCURI NATURALE ORANGE, GRAPEFRUIT, MULTIVITAMINE, SUC DE ROŞII 10%
BERE GOLD FASSL (sticlă de 0.330 l)

Grieskirchner
BIER-SPECIALITÄTEN SEIT 1708

De la Departamentele de Studii PNŢCD

Programul Săptămânii joi 12.05 - miercuri 18.05 1994

- Joi 12.05 orele 17 - Buget. Finanţe - Bănci
- Vineri 13.05 - Resurse şi energie
- Luni 16.05 - Economie - privatizare
- Marţi 17.05 - Comerţ - turism
- Miercuri 18.05 - Industrie şi servicii

Sunt invitaţi să participe membri şi simpatizanţi ai PNŢCD, specialişti în domeniile respective.

Direcţia Departamentelor de Studii şi Programe

www.colectiadeziare.ro